2. Ἐφ' ὅσον ἡ Κοινότης δέν ἤσκησε τήν ἁρμοδιότητά της ὅσον ἀφορᾶ τήν λήψη μέτρων διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης, ἕνα μέτρο διατηρήσεως καί διαχειρίσεως πού ἐλήφθη ἀπό κράτος μέλος κατά τήν διάρκεια τῆς μεταβατικῆς περιόδου πού ἐξέπνευσε στίς 31 Δεκεμβρίου 1978, τό ὁποῖο ἀπεφασίσθη σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού προβλέπεται ἀπό τό ψήφισμα τοῦ Συμβουλίου τῆς Χάγης τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976 καί πού ἀποσκοποῦσε στόν καθορισμό μιᾶς συνολικῆς ποσοστώσεως ἁλιευμάτων, τήν ὁποία κατένειμε μεταξύ ὁρισμένων κρατῶν μελῶν, δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς ἀντίθετο πρός τήν ἀρχή τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν διακρίσεων τοῦ ἄρθρου 7 τῆς συνθήκης καί τῶν ἄρθρων 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76 ἄν πρόκειται γιά μέτρο διατηρήσεως πού ἀνταπεκρίνετο σέ ἀποδεδειγμένη ἀνάγκη, ἡ ὁποία ὑφίστατο στήν ἐν λόγω ζώνη, καί ἄν τό μέτρο ἐδικαιολογεῖτο ἀπό ἀντικειμενικούς λόγους πού ἀποσκοποῦσαν στήν προστασία τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐνδιαφερομένου παράκτιου πληθυσμοῦ καί στήν διατήρηση μιᾶς καταστάσεως, ἡ ὁποία εἶχε δημιουργηθεῖ προσωρινά στήν ἐν λόγω ζώνη.

Στήν ὑπόθεση 287/81,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση τοῦ Østre Landsret πρός τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν ὁποία ζητεῖται, στό πλαίσιο τῆς διαφορᾶς πού ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον τοῦ αἰτοῦντος δικαστηρίου μεταξύ

ANKLAGEMYNDIGHEDEN (εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς)

καί

JACK NOBLE KERR,

ἡ ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπί τῆς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρου 7 τῆς συνθήκης καί τῶν ἄρθρων 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976, περί θεσπίσεως κοινῆς διαρθρωτικῆς πολιτικῆς στόν τομέα τῆς ἁλιείας (ΕΕ εἰδ. ἔκδ., 04/001, σ. 61),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, P. Pescatore, A. O'Keeffe καί U. Everling, προέδρους τμήματος, Mackenzie Stuart, G. Bosco καί T. Koopmans, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: P. Heim

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καί οἱ παρατηρήσεις πού ὑπεβλήθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ πρωτοκόλλου περί τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

I — Περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

1. Ἡ κατάσταση τοῦ κοινοτικοῦ δίκαιου κατά τόν χρόνο τῶν περιστατικῶν τῆς κυρίας ὑποθέσεως (Ἰούνιος 1978)

Στόν τομέα τῆς ἁλιείας, οἱ θεμελιώδεις κανόνες ἐθεσπίσθησαν, κατ' ἐφαρμογήν ἰδίως τῶν ἄρθρων 42 καί 43 τῆς συνθήκης, μέ τόν κανονισμό 2141/70 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου 1970, περί θεσπίσεως κοινῆς διαρθρωτικῆς πολιτικῆς (JO L 236, σ. 1) καί μέ τόν κανονισμό 2142/70 τοῦ Συμβουλίου, τῆς ἰδίας ἡμερομηνίας, περί κοινῆς ὀργανώσεως ἀγορᾶς (JO L 236, σ. 5).

Ἡ πράξη περί τῶν ὅρων προσχωρήσεως καί τῶν προσαρμογῶν τῶν συνθηκῶν, πού εἶναι συνημμένη στήν λεγομένη συνθήκη «προσχωρήσεως» τῆς 22ας Ἰανουαρίου 1972, περιλαμβάνει στά ἄρθρα 98 μέχρι 103 διατάξεις περί ἁλιείας.

Τά ἄρθρα 100 καί 101 παρέχουν σέ ὅλα τά κράτη μέλη τήν δυνατότητα παρεκκλίσεως ἀπό τόν βασικό κανόνα περί ἰσότητος τῶν ὅρων προσβάσεως καί ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού εὑρίσκονται ἐντός τῶν χωρικῶν ὑδάτων τῶν κρατῶν μελῶν γιά ὅλους τούς ἁλιεῖς τῆς Κοινότητος. Ἡ δυνατότης αὐτή προεβλέφθη γιά δέκα ἔτη, δηλαδή μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1982. Κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς, τά κράτη μέλη δύνανται νά περιορίσουν τήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας στά ὕδατα πού ὑπάγονται στήν κυριαρχία ἤ στήν δικαιοδοσία τους καί εὑρίσκονται ἐντός ὁρίου ἕξι ναυτικῶν μιλίων, ὑπολογιζομένου ἀπό τίς γραμμές βάσεως τοῦ παρακτίου κράτους μέλους, μόνον στά σκάφη πού ἁλιεύουν παραδοσιακά στά ὕδατα αὐτά, ἀπό λιμένες τῆς παρακτίου γεωγραφικῆς ζώνης. Τό ἄρθρο 101 ὁρίζει ὅτι τό ὅριο τῶν ἕξι ναυτικῶν μιλίων ἐπεκτείνεται στά δώδεκα ναυτικά μίλια γιά τίς ζῶνες πού ἀπαριθμεῖ καί οἱ ὁποῖες εὑρίσκονται ἐντός τῶν τριῶν νέων κρατῶν μελῶν καί τῆς Γαλλίας.

Οἱ παρεκκλίσεις ὅσον ἀφορᾶ τά ὅρια τῶν 6 καί 12 ναυτικῶν μιλίων δέν θίγουν πάντως τά εἰδικά ἁλιευτικά δικαιώματα τά ὁποῖα ἠδύναντο νά ἐπικαλεσθοῦν τά ἄλλα κράτη μέλη τήν 31η Ἰανουαρίου 1971· στίς ζῶνες ὅπου ἕνα κράτος μέλος ἐπεκτείνει τά ὅρια ἁλιείας του στά δώδεκα ναυτικά μίλια, ἡ ὑφισταμένη ἁλιευτική πρακτική ἐντός τῶν 12 ναυτικῶν μιλίων πρέπει νά διατηρηθεῖ κατά τρόπον ὥστε νά μήν σημειωθεῖ ὀπισθοχώρηση ἐπί τοῦ θέματος σέ σύγκριση μέ τήν κατάσταση πού ὑπῆρχε τήν 31η Ἰανουαρίου 1971.

Τό ἄρθρο 103 προβλέπει ὅτι τό Συμβούλιο, βάσει ἐκθέσεως πού ὑποβάλλει ἡ Ἐπιτροπή περί τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς ἀναπτύξεως τῶν παρακτίων ζωνῶν τῶν κρατῶν μελῶν καί τῆς καταστάσεως τῶν ἀποθεμάτων καί βάσει τῶν στόχων τῆς κοινῆς ἁλιευτικῆς πολιτικῆς, ἐξετάζει πρό τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1982, προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς,

τίς διατάξεις πού θά ἠδύναντο νά θεσπισθοῦν μετά τίς παρεκκλίσεις πού ἰσχύουν μέχρι τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας.

Τέλος, τό ἄρθρο 102 προβλέπει ὅτι τό ἀργότερο ἀπό τό ἕκτο ἔτος μετά τήν προσχώρηση, τό Συμβούλιο, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς, καθορίζει τούς ὅρους ἀσκήσεως ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων γιά νά ἐξασφαλίσει τήν προστασία τῶν ἁλιευτικῶν ἀποθεμάτων καί τήν διατήρηση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης.

Στίς 19 Ἰανουαρίου 1976, τό Συμβούλιο ἐξέδωσε τόν κανονισμό 100/76 περί κοινῆς ὀργανώσεως ἀγορᾶς στόν τομέα τῶν προϊόντων ἁλιείας (ΕΕ εἰδ. ἔκδ., 04/001, σ. 43) καί τόν ἀνωτέρω κανονισμό 101/76. Οἱ κανονισμοί αὐτοί καταργοῦν τούς κανονισμούς 2141 καί 2142/70. Ὁ κανονισμός 101/76 περιλαμβάνει τίς ἀκόλουθες διατάξεις:

«Ἄρθρο 1

Γιά τήν προώθηση τῆς ἁρμονικῆς καί ἰσόρροπης ἀναπτύξεως τοῦ τομέως τῆς ἁλιείας στό πλαίσιο τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος καί γιά νά εὐνοηθεῖ ἡ ὀρθολογική ἐκμετάλλευση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης καί τῶν ἐσωτερικῶν ὑδάτων, καθιερώνεται κοινό σύστημα γιά τήν ἄσκηση τῆς ἁλιευτικῆς δραστηριότητος στά θαλάσσια ὕδατα καί θεσπίζονται εἰδικά μέτρα γιά κατάλληλες ἐνέργειες καί γιά τό συντονισμό τῆς διαρθρωτικῆς πολιτικῆς κάθε κράτους μέλους στόν τομέα αὐτόν.

Ἄρθρο 2

1. Τό σύστημα τό ἐφαρμοζόμενο ἀπό κάθε κράτος μέλος στήν ἄσκηση τῆς ἁλιευτικῆς δραστηριότητος στά θαλάσσια ὕδατα τά ὁποῖα ὑπάγονται στήν κυριαρχία ἤ τή δικαιοδοσία του, δέν δύναται νά προκαλέσει διάφορη μεταχείριση ἔναντι τῶν ἄλλων κρατῶν μελῶν.

   Τά κράτη μέλη ἐξασφαλίζουν ἰδίως τήν ἰσότητα τῶν ὅρων προσβάσεως καί ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀποθεμάτων πού εὑρίσκονται στά ὕδατα τά ἀναφερόμενα στό πρῶτο ἐδάφιο, σέ ὅλα τά ἁλιευτικά σκάφη ὑπό σημαία ἑνός τῶν κρατῶν μελῶν πού εἶναι νηολογημένα στό ἔδαφος τῆς Κοινότητος.

2. Τά κράτη μέλη ἀνακοινώνουν στά ἄλλα κράτη μέλη καί στήν Ἐπιτροπή τίς νομοθετικές, κανονιστικές καί διοικητικές διατάξεις πού ὑφίστανται στό πεδίο πού ἀναφέρεται στήν παράγραφο 1, ἐδάφιο πρῶτο, καθώς καί ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες ἀπορρέουν ἀπό τήν ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τῶν ἀναφερομένων στήν ἐν λόγω παράγραφο, ἐδάφιο δεύτερο.

3. Τά θαλάσσια ὕδατα πού ἀναφέρονται στό παρόν ἄρθρο εἶναι ἐκεῖνα τά ὁποῖα καθορίζονται ὡς τοιαῦτα ἀπό τούς νόμους πού ἰσχύουν σέ κάθε κράτος μέλος.

Ἄρθρο 3

Τά κράτη μέλη κοινοποιοῦν στά ἄλλα κράτη μέλη καί στήν Ἐπιτροπή τίς τροποποιήσεις τίς ὁποῖες σκοπεύουν νά ἐπιφέρουν στό σύστημα ἁλιείας πού ὁρίζεται κατ' ἐφαρμογή τῶν διατάξεων πού προβλέπονται στό ἄρθρο 2.

Ἄρθρο 4

Ἄν ἡ ἄσκηση τῆς ἁλιευτικῆς δραστηριότητος στά θαλάσσια ὕδατα τῶν κρατῶν μελῶν, πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 2, ἐκθέτει ὁρισμένους ἀπό τούς πόρους τους σέ κινδύνους ὑπερεντατικῆς ἐκμεταλλεύσεως, τό Συμβούλιο, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς, δύναται νά θεσπίσει τά ἀπαραίτητα μέτρα γιά τήν διατήρηση τῶν πόρων, σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού προβλέπεται στό ἄρθρο 43, παράγραφος 2 τῆς συνθήκης. Τά μέτρα αὐτά δύνανται ἰδίως νά συνίστανται σέ περιορισμούς ὅσον ἀφορᾶ τήν ἁλιεία ὁρισμένων εἰδῶν, ζῶνες, περιόδους, μεθόδους καί ὄργανα ἁλιείας.»

Τό Συμβούλιο κατήρτισε κατά τήν σύνοδο τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου 1976 στήν Χάγη, καί ἐνέκρινε ἐπισήμως στίς 3 Νοεμβρίου 1976, ψήφισμα μέ τό ὁποῖο συνεφωνεῖτο ὅτι τά κράτη μέλη, μέ συντονισμένες ἐνέργειες, θά

ἐπεξέτειναν ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977 (στά 200 μίλια) τά ὅρια τῶν ζωνῶν ἁλιείας τους πού περιβάλλουν τίς ἀκτές τῆς Βορείου Θαλάσσης καί τοῦ Βορείου Ἀτλαντικοῦ (καί ὅτι ἀπό τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας, ἡ ἐκμετάλλευση ἀπό ἁλιευτικά πλοῖα τρίτων χωρῶν τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού εὑρίσκονται ἐντός τῶν ζωνῶν αὐτῶν θά διείπετο ἀπό συμφωνίες μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῶν ἐνδιαφερομένων τρίτων χωρῶν).

Μέ τήν ἴδια εὐκαιρία, τό Συμβούλιο ἐνέκρινε (παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος, πού θά ἀποκαλεῖται ἐφ' ἑξῆς ψήφισμα τῆς Χάγης) δήλωση τῆς Ἐπιτροπῆς πού ἔχει τό ἀκόλουθο περιεχόμενο:

«Ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑπό ἐπεξεργασία κοινοτικῶν μέτρων γιά τήν διατήρηση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, τά κράτη μέλη δέν λαμβάνουν μονομερῶς μέτρα διατηρήσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων.

Πάντως, ἐάν δέν ἐπιτευχθεῖ συμφωνία στά πλαίσια τῶν διεθνῶν ἐπιτροπῶν ἁλιείας γιά τό ἔτος 1977 καί ἐάν κατόπιν δέν καταστεῖ δυνατό νά ληφθοῦν ἀμέσως αὐτοτελῆ κοινοτικά μέτρα, τά κράτη μέλη θά δύνανται νά λάβουν, προληπτικά καί κατά τρόπο μή εἰσάγοντα διακρίσεις, τά κατάλληλα μέτρα γιά τήν ἐξασφάλιση τῆς προστασίας τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού εὑρίσκονται στίς ζῶνες ἁλιείας, οἱ ὁποῖες περιβάλλουν τίς ἀκτές τους.

Πρό τῆς θεσπίσεως τῶν ὡς ἄνω μέτρων, τό ἐνδιαφερόμενο κράτος μέλος ζητεῖ τήν ἔγκριση τῆς Ἐπιτροπῆς, τήν ὁποία ὀφείλει νά συμβουλεύεται καθ' ὅλα τά στάδια τῆς διαδικασίας.

Τέτοια μέτρα πού ἐνδεχομένως θά ἐλαμβάνοντο δέν προδικάζουν τίς κατευθυντήριες γραμμές πού θά θεσπισθοῦν γιά τήν ἐφαρμογή τῶν διατάξεων κοινοτικοῦ χαρακτῆρος ὅσον ἀφορᾶ τήν διατήρηση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων.»

Ἄν καί στίς 20 Ὀκτωβρίου 1977 ἡ Ἐπιτροπή ὑπέβαλε στό Συμβούλιο πρόταση κανονισμοῦ πού καθόριζε γιά τό 1978 μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων προβλέποντας τήν καθιέρωση ποσοστώσεων, τό Συμβούλιο περιορίσθη νά προβεῖ στήν ἀκόλουθη δήλωση κατά τήν σύνοδο τῆς 30ῆς καί 31ης Ἰανουαρίου 1978:

«Τό Συμβούλιο ἐνέκρινε τήν ἀνακοίνωση τῆς Ἐπιτροπῆς κατά τήν ὁποία, ἐλλείψει κοινοῦ συστήματος, ἐθνικά μέτρα δύνανται νά ληφθοῦν μόνον κατά τό μέτρο πού εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιά τήν διατήρηση καί τήν διαχείριση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, δέν εἰσάγουν διακρίσεις, εἶναι σύμφωνα μέ τήν συνθήκη καί λαμβάνονται μετά ἀπό ἔγκριση τῆς Ἐπιτροπῆς.»

2. Διατάξεις τοῦ ἐσωτερικοῦ δανικοῦ δικαίου

Ὁ νόμος 413 τῆς 13ης Ἰουνίου 1973 γιά τήν Γροιλανδία, περί ἁλιείας, ἁλιευμάτων καί θήρας πού ἀσκοῦνται κατ' ἐπάγγελμα, ὅπως ἐτροποποιήθη μέ τόν νόμο 624 τῆς 22ας Δεκεμβρίου 1976, ὁρίζει ἰδίως ὅτι ἡ θαλάσσια ἁλιεία πού ἀσκεῖται πρός οἰκονομική ἐκμετάλλευση ἀνοικτά τῆς Γροιλανδίας ἐντός ὁρίου 200 μιλίων ἀπό τίς γραμμές βάσεως, ὅπως καθορίζονται ἀπό τόν ὑπουργό γροιλανδικῶν ὑποθέσεων, ἀσκεῖται μόνον ἀπό πρόσωπα καί ἑταιρίες πού ἔχουν μέ τήν Γροιλανδία στενούς καί σαφεῖς καθορισμένους δεσμούς (ἄρθρο 1). Γενική παρέκκλιση ἀπό τόν ὡς ἄνω θεμελιώδη κανόνα ἐφαρμόζεται πάντως ὅταν ἀλλοδαποί ὑπήκοοι ἀπολαύουν στήν Γροιλανδία ὁρισμένων δικαιωμάτων δυνάμει διεθνῶν συμφωνιῶν (ἄρθρο 11). Ἐξ ἄλλου, χωρεῖ παρέκκλιση ἀπό αὐτό τόν θεμελιώδη κανόνα ὅταν οἱ ἀρχές τό θεωροῦν ἀναγκαῖο γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ τομέως τῆς ἁλιείας στήν Γροιλανδία ἤ ὅταν πρέπει νά ἐπιτραπεῖ στά πρόσωπα καί στίς ἑταιρίες, πού ἤδη καλύπτονται ἀπό προγενέστερες νομοθετικές διατάξεις, νά ἐξακολουθήσουν τίς ἁλιευτικές δραστηριότητές τους καί νά

χρησιμοποιοῦν πρός τοῦτο πλοῖα νηολογημένα σέ ἄλλες περιοχές τοῦ 6ασιλείου.

Τό ἄρθρο 4 τοῦ νόμου προβλέπει ὅτι ὁ ὑπουργός γροιλανδικῶν ὑποθέσεων ἤ οἱ πρός τοῦτο ἐξουσιοδοτούμενες ἀπό αὐτόν τοπικές ἀρχές δύνανται νά λάβουν μέτρα γιά τήν προστασία ὁρισμένων εἰδῶν ζώων καί ἰχθύων. Ἡ διάταξη αὐτή παραθέτει παραδείγματα τέτοιων μέτρων διατηρήσεως, ἰδίως τόν περιορισμό καί τήν κατανομή τῶν ἁλιευμάτων, εἰδικότερα τήν ἐθνική κατανομή τῶν ποσοστώσεων καί τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων.

Κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, ἡ ἀπόφαση 88 τῆς 10ης Μαρτίου 1978 (Lovtidende A, σ. 313) περί περιορισμοῦ τῶν ἁλιευμάτων στήν ζώνη ἁλιείας ἀνοικτά τῆς Γροιλανδίας γιά τό 1978, καθόρισε τό ἀνώτατο ὅριο ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά ὁρισμένα εἴδη ἰχθύων. Ἔτσι, τό ἄρθρο 5 ὁρίζει ὅτι τά ἁλιεύματα γαρίδων ἐκτός τῶν ἀδαθῶν πού περιβάλλουν τήν ἀκτή στούς τομεῖς 0 + 1 οἱ ὁποῖοι ὁρίζονται ἀπό τήν διεθνή σύμβαση περί ἁλιείας στόν 6ορειοδυτικό Ἀτλαντικό (στό ἑξῆς CIPANO) δέν δύνανται νά ὑπερβοῦν τούς 40 000 τόννους καί ὅτι τά ἁλιεύματα στήν ζώνη ἁλιείας ἀνοικτά τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Γροιλανδίας δέν δύνανται νά ὑπερβοῦν τούς 35 000 τόννους. Τό ἄρθρο 8 προβλέπει ὅτι ἡ κατανομή τῶν ποσοστώσεων καθορίζεται στό παράρτημα II τῆς ἀποφάσεως καί ὅτι μόνον τά πλοῖα τῶν χωρῶν καί περιοχῶν πού ἀναφέρονται σέ αὐτό ἤ τά πλοῖα πού ἀσκοῦν ἁλιευτική δραστηριότητα σύμφωνα μέ κοινοτικό κανονισμό ἔχουν τό δικαίωμα νά ἁλιεύουν τά ἀπαριθμούμενα εἴδη στίς ζῶνες πού ἀναφέρονται. Ὅσον ἀφορᾶ τίς γαρίδες, τό παράρτημα II χορηγεῖ ποσοστώσεις στήν Γροιλανδία, τήν Δανία, τήν Γαλλία καί τίς νήσους Φερόε. Τό ἄρθρο 7 τοῦ νόμου τοῦ 1973 καί τό ἄρθρο 10 τῆς ἀποφάσεως 88 προβλέπουν προειδοποίηση καί πρόστιμο σέ περίπτωση παραβάσεως τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, καθώς καί κατάσχεση τοῦ ἁλιευτικοῦ ὑλικοῦ καί τῶν ἁλιευμάτων.

Τά ἀνωτέρω ἐπιτρεπόμενα ἁλιεύματα καί οἱ ἐθνικές ποσοστώσεις πού καθορίζονται ἀπό τήν ἀπόφαση 88 ἀποσκοποῦν στήν ἐξασφάλιση τῆς ἐκτελέσεως τῆς «διευθετήσεως» πού εἶχε συμφωνηθεῖ μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τοῦ Καναδᾶ 6άσει ἐκθέσεως τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς πού εἶχε προβλεφθεῖ ἀπό τήν ἐπιτροπή ἡ ὁποία εἶχε συσταθεῖ στά πλαίσια τῆς CIPANO καί 6άσει τῆς προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς περί τῆς κατανομῆς τῶν ἁλιευτικῶν πόρων γιά τό 1978. Ἡ ἀπόφαση 88 ἐγνωστοποιήθη στήν Ἐπιτροπή τήν 1η Μαρτίου 1978 σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού ὁρίζεται στό παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης. Στίς 20 Νοεμ6ρίου 1978, ἡ Ἐπιτροπή ἐνέκρινε ἐπισήμως τά ὡς ἄνω δανικά μέτρα, ὑπό ὁρισμένες ἐπιφυλάξεις οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν ἐπίπτωση ἐν προκειμένω («... ἡ Ἐπιτροπή ἀναμένει ὅτι ἡ δανική κυβέρνηση θά τροποποιήσει τίς διατάξεις περί ἁλιείας τῆς γαρίδας, οἱ ὁποῖες περιλαμβάνονται στό ἄρθρο 5 καί στό παράρτημα II τῆς ἀποφάσεως τῆς 10ης Μαρτίου 1978, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τήν νέα κατανομή τῶν ποσοστώσεων πού προκύπτει ἀπό διαπραγματεύσεις μέ τρίτες χῶρες καί ἀπό νέες προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ...»).

3. Τά πραγματικά περιστατικά καί τά προδικαστικά ἐρωτήματα

Στίς ἀρχές Ἰουνίου 1978, ἡ 6ρετανική μηχανότρατα «Goth», ἰδιοκτησία τῆς «British United Trawlers (Grimsby) Ltd» καί μέ τόν πλοίαρχο Jack Noble Kerr ὡς κυβερνήτη τοῦ σκάφους, ἀπέπλευσε ἀπό 6ρετανικό λιμένα γιά τήν ἁλιεία γαρίδας στά ἀνοιχτά τῆς Γροιλανδίας ἐντός τῶν ὑποτομέων, πού καθορίζονται ὑπό τά στοιχεῖα 1a ἕως 1f ἀπό τήν ἐπιτροπή πού συνεστήθη ἀπό τήν CIPANO. Τό 6ρετανικό ὑπουργεῖο γεωργίας, ἁλιείας καί τροφίμων ἐξέδωσε στίς 14 Ἀπριλίου 1978 ἄδεια διά τῆς ὁποίας ἐπετρέπετο στό σκάφος νά ἁλιεύσει, ἀπό τῆς 6ης Ἰουνίου 1978, ποσότητα 475 τόννων γαρίδων στόν τομέα 0-1, πού καθορίζεται ἀπό τήν CIPANO.

Μέ τηλεγράφημα τῆς 9ης Ἰουνίου 1978, τό ὁποῖο ἐστάλη στόν Landshøvding (νομάρχη) τῆς Γροιλανδίας, τό «Goth» γνωστοποίησε τήν πρόθεσή του νά ἁλιεύσει γαρίδες στά ἀνοικτά τῆς δυτικῆς Γροιλανδίας, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἄρχισε στίς 12 Ἰουνίου 1978, στήν θαλάσσια περιοχή τῆς Γροιλανδίας στά δυτικά τοῦ Holsteinsborg, μεταξύ 12 καί 200

ναυτικῶν μιλίων ἀπό τίς γραμμές βάσεως τῆς Γροιλανδίας. Μέ τηλεγράφημα τῆς 14ης Ἰουνίου 1978, οἱ γροιλανδικές ἀρχές διέταξαν τόν πλοίαρχο Kerr νά σταματήσει ἀμέσως τήν ἁλιεία, τήν ὁποία οἱ δανικές ἀρχές θεωροῦσαν παράνομη ὡς ἀντίθετη πρός τήν ἀπόφαση 88.

Ἕνα δανικό περιπολικό σκάφος ἔσπευσε στό σημεῖο ὅπου συνεχίζετο ἡ ἁλιεία, δεδομένου ὅτι ὁ πλοίαρχος Kerr ἠρνήθη κατ' ἀρχάς νά τήν διακόψει, ἐπικαλούμενος τήν ἄδεια πού τοῦ εἶχαν χορηγήσει οἱ βρετανικές ἀρχές, καθώς καί ὑπόδειξη τῆς ἐφοπλιστικῆς ἑταιρίας του κατά τήν ὁποία ἡ βρετανική κυβέρνηση θεωροῦσε τά δανικά μέτρα ὡς ἀσυμβίβαστα μέ τό κοινοτικό δίκαιο. Ἐν συνεχεία ἠλέγχθησαν τά ἔγγραφα τοῦ πλοίου καί ὁ πλοίαρχος, στόν ὁποῖο ἀπηγγέλθη κατηγορία γιά παράβαση τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως, ἐδέχθη νά καταβάλει πρόστιμο 80 000 κορονῶν ἐπί πλέον τῆς κατασχέσεως τῶν ἁλιευμάτων του.

Κατόπιν αἰτήσεώς του, ὁ πλοίαρχος Kerr παρεπέμφθη πρωτοδίκως ἐνώπιον τοῦ Landsret τῆς Γροιλανδίας, ὅπου ἡ εἰσαγγελική ἀρχή ἐζήτησε τήν καταδίκη τοῦ κατηγορουμένου σέ πρόστιμο καί κατάσχεση ποσοῦ τουλάχιστον ἴσου πρός ἐκεῖνο πού ἤδη εἶχε καταβληθεῖ. Ὁ συνήγορός του ἐζήτησε νά παραπεμφθεῖ ἡ ὑπόθεση στό Δικαστήριο, γιά νά ἀποφανθεῖ αὐτό προδικαστικῶς ἐπί τοῦ ἐρωτήματος ἐάν ἐθνικά μέτρα ὅπως ἐκεῖνα τῆς ἀποφάσεως δύνανται νά θεωρηθοῦν ὡς σύμφωνα μέ τό κοινοτικό δίκαιο. Τό αἴτημα αὐτό ἀπερρίφθη στίς 6 Ἰουνίου 1979 μέ διάταξη τοῦ Landsret τῆς Γροιλανδίας, στήν δέ ἀπόφασή του τῆς 14ης Νοεμβρίου 1979 τό Landsret, ἔκρινε ὅτι ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κατηγορούμενος παρέβη τούς κανόνες τῆς ἀποφάσεως περί περιορισμοῦ τῆς ἁλιείας γαρίδων καί τόν κατεδίκασε σέ πρόστιμο 100 000 κορονῶν καθώς καί σέ κατάσχεση 41 150 κορονῶν, ἀποφαινόμενο σχετικῶς ὅτι οἱ διατάξεις τῆς ἀποφάσεως δέν ἦταν ἀντίθετες πρός τό κοινοτικό δίκαιο.

Ὁ Kerr ἤσκησε ἔφεση κατά τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Østre Landsret, ὅπου ὁ συνήγορός του ἐζήτησε ἐκ νέου τήν ὑποβολή προδικαστικοῦ ἐρωτήματος στό Δικαστήριο. Παρά τήν ἀντίθεση τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, τό Østre Landsret, μέ διάταξη τῆς 18ης Ἰουνίου 1981, ἔκανε δεκτό τό αἴτημα, καθορίζοντας ἐπ' εὐκαιρία καί τήν ἔκτασή του ὑπό τήν μορφή τῶν ἀκολούθων ἐρωτημάτων, πού ὑπεβλήθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης στό Δικαστήριο μέ ἔγγραφο τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1981 πρός ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως:

«1. Εἶναι σύμφωνο πρός τίς διατάξεις τῆς συνθήκης περί ἱδρύσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, ἰδίως πρός τό ἄρθρο 7, τό γεγονός ὅτι ἕνα κράτος μέλος κατένειμε κατά τό 1978 μέ ἐθνικά μέτρα ἁλιείας τό σύνολο τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά ἕνα ὁρισμένο εἶδος σέ μία συγκεκριμένη ζώνη, καθορισμένη ἐντός τῆς ζώνης ἁλιείας τοῦ κράτους, βάσει τῆς ἁλιείας πού εἶχε διενεργηθεῖ μέχρι τότε γιά αὐτό τό εἶδος στήν ἴδια ζώνη, κατά τρόπο ὥστε στά κράτη μέλη πού εἶχαν συμμετάσχει στήν ἁλιεία πρίν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῶν ἐν λόγω διατάξεων ἐχορηγήθη ποσόστωση ἁλιευμάτων, ἐνῶ τά ἁλιευτικά τῶν ἄλλων κρατῶν μελῶν ἀπεκλείσθησαν ἀπό τήν διενέργεια ἁλιείας;

2. Τό γεγονός ὅτι ἕνα κράτος μέλος κατένειμε κατά το 1978 μέ ἐθνικά μέτρα ἁλιείας τό σύνολο τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά ἕνα ὁρισμένο εἶδος σέ μιά συγκεκριμένη ζώνη, καθορισμένη ἐντός τῆς ζώνης ἁλιείας τοῦ κράτους, βάσει τῆς ἁλιείας πού εἶχε διενεργηθεῖ μέχρι τότε γιά αὐτό τό εἶδος στήν ἴδια ζώνη, κατά τρόπο ὥστε στά κράτη μέλη πού εἶχαν συμμετάσχει στήν ἁλιεία πρίν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος

τῶν ἐν λόγω διατάξεων ἐχορηγήθη ποσόστωση ἁλιευμάτων, ἐνῶ τά ἁλιευτικά τῶν ἄλλων κρατῶν μελῶν ἀπεκλείσθησαν ἀπό τήν διενέργεια ἁλιείας, ἀντίκειται πρός τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976, περί θεσπίσεως κοινῆς διαρθρωτικῆς πολιτικῆς στόν τομέα τῆς ἁλιείας;»

Τό Østre Landsret διευκρινίζει ὅτι ὅπως διετυπώθησαν τά ἐρωτήματα, προϋποθέτουν ὅτι τά ἐθνικά μέτρα δέν θίγουν τίς συνολικές ποσοστώσεις ἁλιευμάτων πού καθορίσθησαν μέ συμφωνίες συναφθεῖσες μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τρίτων κρατῶν, οὔτε τό δικαίωμα ἁλιείας πού ἐχορηγήθη στούς ἁλιεῖς τρίτων κρατῶν στά πλαίσια τῶν συμφωνιῶν αὐτῶν, καθώς καί ὅτι οἱ διατάξεις ἐγνωστοποιήθησαν στήν Ἐπιτροπή σύμφωνα μέ τούς κανόνες πού προβλέπονται στό παράρτημα VI τῆς συμφωνίας τῆς Χάγης τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου 1976.

Ἡ διάταξη τοῦ Østre Landsret ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 5 Νοεμβρίου 1981.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 20 τοῦ πρωτοκόλλου περί τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῆς ΕΟΚ, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν στίς 3 Φεβρουαρίου 1982 ἡ κυβέρνηση τοῦ βασιλείου τῆς Δανίας, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν L. Mikaelsen, τήν 1η Φεβρουαρίου 1982 ἡ κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τήν M. Aulagnon, στίς 3 Φεβρουαρίου 1982 ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν R. N. Ricks καί στίς 11 Ἰανουαρίου 1982 ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τούς R. Wainwright καί H. P. Hartvig.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Γραπτές παρατηρήσεις πού κατετέθησαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου

1. Παρατηρήσεις τῆς δανικῆς κυβερνήσεως

Ἡ δανική κυβέρνηση παρατηρεῖ κατ' ἀρχάς ἐπί τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν ὅτι ἡ ἁλιεία γαρίδων ἀνοικτά τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Γροιλανδίας ἐγνώρισε ταχεῖα ἀνάπτυξη κατά τά ἔτη 1972-1976 (ἐπέρασε ἀπό ὀλιγοτέρους τῶν 10 000 τόννων σέ 50 000 τόννους), μεταξύ ἄλλων διότι σημαντικοί νέοι ἁλιευτικοί τομεῖς ἀνεκαλύφθησαν πέραν τοῦ ὁρίου τῶν 12 ναυτικῶν μιλίων. Ἐπειδή ἡ ἀνάπτυξη αὐτή ὑπερέβη σέ πολύ λίγα χρόνια τό ἀνεκτό ὅριο γιά τήν διατήρηση τῶν ἀποθεμάτων, ἕνα σύνολο ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων (στό ἑξῆς TAC) 36 000 τόννων καθορίσθη στά πλαίσια τῆς CIPANO ἀπό τοῦ 1977. Κατά τά ἔτη 1970 μέχρι 1977, ἡ ἁλιεία εἶχε διενεργηθεῖ κυρίως ἀπό τά ἀκόλουθα κράτη ἤ περιοχές: Γροιλανδία, Καναδά, νήσους Φερόε, Δανία, Γαλλία καί Νορβηγία. Ὅσον ἀφορᾶ τό Ἡνωμένο Βασίλειο, δέν εἶχε ποτέ συμμετάσχει στήν ἁλιεία γαρίδων δυτικά τῆς Γροιλανδίας.

Μετά τήν ἐπέκταση τῶν ζωνῶν ἁλιείας τῶν κρατῶν ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977, ἐπραγματοποιήθησαν διεξοδικές διαπραγματεύσεις γιά μία κοινοτική ρύθμιση περί ἁλιείας. Ἡ πρόταση ποσοτικῆς ρυθμίσεως τῆς ἁλιείας γιά τό 1978 πού ὑπέβαλε ἡ Ἐπιτροπή περιελάμβανε ἕνα στοιχεῖο ὅσον ἀφορᾶ σχέδιο περί TAC γιά τήν ἁλιεία γαρίδας δυτικά τῆς Γροιλανδίας, πού ἀντιστοιχοῦσε σέ 35 000 τόννους ὅπως εἶχε συμβουλεύσει ἡ CIPANO. Ἡ Ἐπιτροπή προέτεινε συγχρόνως τήν κατανομή αὐτῶν τῶν ποσοτήτων ἁλιευμάτων μεταξύ τῆς Γροιλανδίας, τῆς Δανίας καί τῆς Γαλλίας, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τήν ἀνάγκη χορηγήσεως ποσοστώσεων στίς νήσους Φερόε καί στή Νορβηγία. Μετά ἀπό μακρές καί δυσχερεῖς διαπραγματεύσεις, κατά τίς ὁποῖες ἄλλωστε τό Ἡνωμένο Βασίλειο δέν ἐξέ-

φρασε τήν ἐπιθυμία νά συμμετάσχει στήν ἐν λόγω ἁλιεία γαρίδας, διεπιστώθη κατά τόν Ἰανουάριο τοῦ 1978 ὅτι ὅλα τά κράτη μέλη, ἐξαιρέσει τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ἦταν πρόθυμα νά δεχθοῦν τήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς σφαιρική συνολική λύση. Πάντως, τό Ἡνωμένο Βασίλειο δέν ἀντετάχθη στό νά ἐγκριθεῖ τό σχέδιο τῆς Ἐπιτροπῆς στό σύνολό του σύμφωνα μέ τόν τρόπο ψηφοφορίας πού προβλέπεται στό ἄρθρο 43. Κατά τήν διακοπή τῶν διαπραγματεύσεων, τά κράτη μέλη ἐξαιρέσει τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ἐξέφρασαν τήν πρόθεσή τους νά θεσπίσουν ἐθνικά μέτρα πού νά ἀντιστοιχοῦν στίς διατάξεις πού περιελαμβάνοντο στήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς καί ἔτσι ἡ δανική κυβέρνηση ἔθεσε σέ ἐφαρμογή μία σειρά μέτρων πού ἀντιστοιχοῦσαν στήν πρόταση αὐτή, τόσο ἀπό τήν ἄποψη τῶν τεχνικῶν ὅρων ἁλιείας ὅσο καί ἀπό τήν ἄποψη τῶν ποσοτικῶν ρυθμίσεων.

Ὅσον ἀφορᾶ τά ὑποβληθέντα ἐρωτήματα, ἡ δανική κυβέρνηση παρατηρεῖ κατ' ἀρχάς ὅτι στό κοινοτικό δίκαιο ὑφίσταται ἡ γενική ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, κατά τήν ὁποία ὅμοιες καταστάσεις δέν δύνανται νά ὑφίστανται διαφορετική μεταχείριση, ἐκτός ἄν ἡ διαφορετική μεταχείριση βασίζεται σέ ἀντικειμενικούς λόγους. Τό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης καί τό ἄρθρο 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76 ἐκφράζουν κατά τρόπο διάφορο αὐτή τήν γενική ἀρχή. Ἀπό τήν πρώτη διάταξη συνάγεται ὅτι ἡ ἀπαγόρευση τῶν διακρίσεων ἰσχύει ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῶν εἰδικῶν διατάξεων τῆς συνθήκης. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἐν ὄψει εἰδικῶν κανόνων, τό ἄρθρο 7 διαδραματίζει κυρίως ρόλο ἑρμηνευτικό καί συμπληρωματικό, κατά τρόπο ὥστε δέν δύναται νά ἐφαρμοσθεῖ χωρίς νά ἐξετασθοῦν συγχρόνως οἱ εἰδικές κοινοτικές διατάξεις πού ἰσχύουν ἐπί πλέον στόν ἀντίστοιχο τομέα, ἐν προκειμένω στόν τομέα τῆς ἁλιείας.

Τό δεύτερο ἐδάφιο τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κανονισμοῦ 101/76 ὑποχρεώνει τά κράτη μέλη νά ἐξασφαλίζουν ἴσους ὅρους προσβάσεως στίς ζῶνες ἁλιείας καί ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας, πρᾶγμα πού συνεπάγεται ὅτι οἱ ἁλιεῖς τῶν κρατῶν μελῶν ἔχουν ἴση πρόσβαση στήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας γιά τά ἀποθέματα ἐπί τῶν ὁποίων δέν ἐφαρμόζονται ποσοστώσεις. Ἐάν ἕνα εἶδος δέν χρειάζεται προστασία ὑπό τήν μορφή ποσοτικῆς ρυθμίσεως, ἤ ἐφ' ὅσον ἡ ἀνάγκη προστασίας δύναται νά ἱκανοποιηθεῖ μόνον μέ τόν καθορισμό ἑνός TAC, ὅλοι οἱ ἁλιεῖς τῶν κρατῶν μελῶν ἔχουν ἴση πρόσβαση στήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας.

Ἡ δανική κυβέρνηση θεωρεῖ ἐξ ἄλλου ὅτι ἄν εἶναι ἀναγκαῖο γιά λόγους διατηρήσεως νά ἐπιβληθοῦν ποσοτικοί περιορισμοί καί οἱ ποσότητες νά κατανεμηθοῦν βάσει ποσοστώσεων, αὐτό εἶναι δυνατό νά γίνει χωρίς νά συνιστᾶ καθ' ἑαυτό παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος. Θά πρέπει ἀκόμη οἱ ποσοστώσεις νά καθορισθοῦν βάσει ἀντικειμενικῶν στοιχείων. Ἔτσι, θά ἠδύνατο ἐπί παραδείγματι νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὁ βαθμός προστασίας τοῦ ἀναγκαίου ἀποθέματος, εἰδικότερα ἄν πρέπει νά καθορισθοῦν μέγιστες ποσότητες ἁλιευμάτων. Ἐνδεχομένως, οἱ κανόνες κατανομῆς τῶν ἁλιευμάτων θά ἠδύναντο νά διατυπωθοῦν κατά τρόπο πού νά ἐπιτρέπει τήν ἄσκηση πραγματικοῦ ἐλέγχου τῆς ἁλιείας, καθώς καί — πρός τό συμφέρον ἐπίσης τῶν ἰδίων τῶν ἁλιέων — τήν ὀρθολογική ἄσκηση τῆς ἁλιείας καί τήν τήρηση τῆς τάξεως στούς τόπους ἁλιείας.

Μέ τήν ἀπόφαση τῆς 3ης Ἰουλίου 1979 ἐπί τῶν ὑποθέσεων 185 μέχρι 204/78 (van Dam en Zonen, Recueil 1978, σ. 2345), τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι «ἐθνικές διατάξεις, ὅπως οἱ ὁλλανδικές κανονιστικές διατάξεις περί ποσοστώσεων ἁλιείας στίς ὁποῖες ἀνεφέρθη τό Δικαστήριο, δέν δύνανται νά θεωρηθοῦν ὡς εἰσάγουσες διακρίσεις ὅταν ἐφαρμόζονται ὁμοιόμορφα σέ ὅλους τούς ἁλιεῖς πού ὑπάγονται στήν δικαιοδοσία τοῦ ἐν λόγω κράτους μέλους». Ἡ δανική

κυβέρνηση άντιλαμβάνεται τήν άνωτέρω άπόφαση ύπό τήν έννοια ότι τό Δικαστήριο ένέκρινε ποσόστωση καθοριζομένη σέ έθνικό έπίπεδο λαμβανομένης ύπ' όψη τής έθνικότητος τών άλιέων καί ότι κατά συνέπεια δύνανται νά έπιβληθοῦν ποσοτικοί περιορισμοί πού συνεπάγονται κατανομή κατά ποσοστώσεις τών συνολικών άλιευμάτων μεταξύ τών διαφόρων κρατών μελών, χωρίς αύτό νά συνιστᾶ καθ' έαυτό παραβίαση τής άπαγορεύσεως τών διακρίσεων λόγω ίθαγενείας. Άλλωστε, τό σύστημα τών ποσοστώσεων χρησιμοποιεῖται έπίσης συχνά ώς μέσο ρυθμίσεως τής προσβάσεως σέ άγορά, όπως έπί παραδείγματι συμβαίνει μέ τήν κοινοτική ρύθμιση τών διεθνών όδικών μεταφορών καί τήν ρύθμιση περί σακχάρεως.

Ή δανική κυβέρνηση είναι τής άπόψεως ότι ή «προγενέστερη ἄσκηση άλιείας» συνιστᾶ άντικειμενική βάση ή όποία έπιτρέπει διαφορετική μεταχείριση κατά τό μέτρο πού ή ύπαρξη καί ή άνυπαρξία προγενέστερης άσκήσεως άλιείας δημιουργοῦν άντιστοίχως διαφορετικές καταστάσεις. Τό κριτήριο αύτό διεδραμάτισε καί συνεχίζει νά διαδραματίζει σημαντικό ρόλο, όπως δεικνύουν ή πρόταση τής Έπιτροπῆς πρός τό Συμβούλιο καί οί διαπραγματεύσεις πού διεξήχθησαν έπ' αύτῆς τῆς βάσεως στά πλαίσια τοῦ Συμβουλίου καί ὅπως τό έπιβεβαιώνει ή δήλωση τοῦ Συμβουλίου, τῆς 30ῆς Μαΐου 1980, περί κοινῆς άλιευτικῆς πολιτικῆς (JO C 158, σ. 2). Κατά τήν δανική κυβέρνηση, ή άποδοχή τοῦ κριτηρίου αύτοῦ είναι ἄλλωστε άπλῶς άναγκαία ἄν ύπάρχει έπιθυμία νά προωθηθεῖ ή άρμονική καί ίσόρροπη άνάπτυξη τοῦ τομέως τῆς άλιείας καί νά εὐνοηθεῖ ή όρθολογική έκμετάλλευση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης, σέ μία κατάσταση στήν όποία ή συνολική ίκανότης άλιεύσεως ύπερβαίνει τίς συνολικές ποσότητες άλιευμάτων. Τό Δικαστήριο άπέδωσε έπίσης σημασία στό κριτήριο αύτό, είδικότερα στήν ύπόθεση 61/77 (Έπιτροπή κατά Ἰρλανδίας, Recueil 1978, σ. 1417), ὅπου έδέχθη ότι ένα ίρλανδικό μέτρο παρεβίαζε τήν άπαγόρευση τῶν διακρίσεων πού περιλαμβάνεται στό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης καί στό ἄρθρο 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76, άκριβῶς διότι άπέκλειε «ένα μεγάλο μέρος τῶν άλιευτικῶν στόλων ἄλλων κρατῶν μελῶν πού παραδοσιακά άσκοῦσαν τήν άλιεία στίς περιοχές αὐτές». Στήν ὑπόθεση 812/79 (Burgoa, Recueil 1980, σ. 2787), τό Δικαστήριο ήρνήθη νά λάβει θέση έπί τοῦ προβλήματος διότι δέν είχε σχέση μέ τήν συγκεκριμένη περίπτωση καί διότι, ἔστω καί ἄν είχε, θά έπρόκειτο γιά δικαιώματα τρίτων χωρῶν πού δέν ρυθμίζονται άπό τίς διατάξεις τῆς συνθήκης περί άλιείας καί κατά συνέπεια δέν έμπίπτουν στήν άπαγόρευση τῶν διακρίσεων, οὔτε ὑπάγονται στά δικαιώματα πού συνδέονται μέ τήν παραδοσιακή ἄσκηση τῆς άλιείας.

Ή δανική κυβέρνηση ὑπενθυμίζει ὅτι ή έπίμαχη άπόφαση έρύθμισε τήν άλιεία κατά τό 1978, συνεπῶς πρό τῆς έκπνοῆς τῆς μεταβατικῆς περιόδου πού καθορίζεται στό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως. Άπό τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου συνάγεται ὅτι στήν κατάσταση αὐτή τά κράτη μέλη ἔχουν τήν ὑποχρέωση νά έξασφαλίζουν, πρός τό κοινό συμφέρον, τήν άναγκαία διατήρηση τῶν είδῶν καί συγχρόνως νά έπιδεικνύουν αὐτοσυγκράτηση. Ή ὑποχρέωση αὐτή άπορρέει άπό τό ἄρθρο 5 τῆς συνθήκης καί έκφράζεται στό παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης, καθώς καί στούς λεγομένους μεταβατικούς κανονισμούς πού έξέδωσε τό Συμβούλιο κατά τά ἔτη 1979 καί 1980. Ή δανική κυβέρνηση άντελήφθη τήν ὑποχρέωση αὐτή ὑπό τήν έννοια ὅτι δέν ἔπρεπε νά καθιερώσει μία πραγματικά νέα πολιτική κατά τήν διάρκεια τῆς μεταβατικῆς περιόδου, άλλ' άντιθέτως ὅτι τά κράτη μέλη ὤφειλαν νά φροντίσουν νά διατηρήσουν τό status quo, ὥστε νά μήν άνατραποῦν τά θεμέλια τῆς μέλλουσας άλιευτικῆς πολιτικῆς. Αὐτό έπιβεβαιώνει ὅτι ἦταν θεμιτό

στήν προκειμένη περίπτωση νά διατηρηθοῦν οἱ προγενέστερες μέθοδοι ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας. Ἡ δανική κυβέρνηση προσθέτει ὅτι οἱ διατάξεις περί ἁλιείας πρέπει νά εἶναι διατυπωμένες κατά τρόπο ὥστε νά παρέχουν σέ ἐκείνους πού τήν ἀσκοῦν ἐξ ἐπαγγέλματος μία σταθερή βάση γιά τήν ἄσκηση τῆς οἰκονομικῆς τους δραστηριότητος. Γιά τόν λόγο αὐτό, ἰδιαίτερα σέ μία περίοδο κατά τήν ὁποία οἱ συνολικές ποσότητες ἁλιευμάτων εἶναι περιορισμένες καί μάλιστα φθίνουν, εἶναι δικαιολογημένο νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη οἱ ἁλιεῖς, οἱ ὁποῖοι βάσει τῶν ἐπενδύσεων, τῆς ἐκπαιδεύσεώς τους κλπ., ἐβάσισαν τά μέσα ἐπιδιώσεώς τους σέ ἕνα ὁρισμένο τύπο ἁλιείας. Οἱ περιορισμοί καθιστοῦν ἤδη συνεχῶς δυσχερέστερη τήν ἀποδοτική ἄσκηση τῆς ἁλιείας. Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ θεμιτή προσδοκία τῶν ἤδη ἐνδιαφερομένων ἁλιέων, νά δυνηθοῦν νά ἐξακολουθήσουν τήν δραστηριότητά τους πρίν δοθεῖ σέ ἄλλους ἁλιεῖς ἡ δυνατότης νά συμμετάσχουν στήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας.

2. Παρατηρήσεις τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως

Ἡ γαλλική κυβέρνηση ἀναφέρεται στήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, μέ τήν ὁποία αὐτό ἐδέχθη ὅτι τά κράτη μέλη, ἐλλείψει κοινῆς ρυθμίσεως θεσπισθείσης ἀπό τό Συμβούλιο, δύνανται νά λάβουν ἐθνικά μέτρα διατηρήσεως ἀφοῦ συμβουλευθοῦν προηγουμένως τήν Ἐπιτροπή καί ζητήσουν τήν ἔγκρισή τους σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ παραρτήματος VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης.

Ἡ δανική ἀπόφαση δέν ἀντίκειται πρός τήν ἀρχή τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν διακρίσεων πού ἐκφράζεται στό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης. Πράγματι, ἡ κατάσταση ἑνός ὀρετανοῦ ἁλιέως δέν δύναται νά συγκριθεῖ στήν προκειμένη περίπτωση μέ τήν κατάσταση ἑνός ἁλιέως ὑπηκόου ἑνός τῶν κρατῶν στά ὁποῖα ἔχει χορηγηθεῖ ποσόστωση ἁλιευμάτων. Ἡ κατάσταση τῶν ἁλιέων πού ἔχουν ἤδη ἁλιεύσει στά ὕδατα τῆς Γροιλανδίας καί ἐκείνων πού δέν ἔχουν ποτέ ἁλιεύσει στήν ἐν λόγω περιοχή δέν εἶναι ὁμοια καί συνεπῶς δέν ὑφίσταται παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως. Ἀντιθέτως, ἄν οἱ δύο κατηγορίες ὑφίσταντο τήν ἰδία μεταχείριση καί συνεπῶς ἡ ἐν λόγω ζώνη ἁλιείας ἦταν προσιτή σέ ὅλα τά κοινοτικά ἁλιευτικά, τό ἀποτέλεσμα θά ἦταν, λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς μειώσεως τοῦ TAC, μία κατανομή ἀσημάντων ποσοτήτων ἁλιευμάτων γιά κάθε πλοῖο. Κατά συνέπεια, ἡ ἁλιευτική δραστηριότης θά διέτρεχε κίνδυνο στήν ἐν λόγω ζώνη, ἐφ' ὅσον οἱ ἁλιεῖς πού εἶχαν ἁλιεύσει ἐκεῖ πρό τοῦ 1978 θά ἐστεροῦντο μιᾶς παραδοσιακῆς καί συνεπῶς σημαντικῆς δραστηριότητας, γιά τούς ἄλλους δέ θά ἐξαλείφετο ἡ δυνατότης εὐκαιριακῆς ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας.

Ἄλλωστε, ἡ δανική ἀπόφαση δέν καθιέρωσε μία διαφορετική μεταχείριση κατά τρόπο αὐθαίρετο, ἐφ' ὅσον τό κριτήριο στό ὁποῖο ἐβασίσθη ἡ δανική ἀρχή γιά τόν καθορισμό τῶν ἁλιευμάτων εἶναι ἡ ἱστορική ἀναφορά, κριτήριο τό ὁποῖο ἐπί πλέον γίνεται δεκτό ἀπό διεθνή ὀργανισμό — τήν CIPANO — γιά τήν ἀμεροληψία τοῦ ὁποίου δέν δύνανται νά ὑπάρξουν ἀμφιβολίες. Ἐφ' ὅσον τό κριτήριο πού ἔγινε δεκτό εἶναι αὐστηρά ἀντικειμενικό, δέν δύναται νά προσαφθεῖ στήν διενεργηθεῖσα κατανομή ὅτι ἔχει αὐθαίρετο χαρακτήρα, ἡ δέ ἀναφορά τῆς κατανομῆς σέ ἐθνικότητες εἶναι τελικά δευτερευούσης σημασίας. Τέλος, στά πλαίσια μιᾶς ἁλιευτικῆς πολιτικῆς πού ἀφορᾶ ἀφ' ἑνός μεγάλο ἀριθμό εἰδῶν καί ἀφ' ἑτέρου μεγάλο ἀριθμό ζωνῶν ἁλιείας καί συνεπάγεται σέ κάθε περίπτωση τόν καθορισμό ἑνός TAC καί ἐν συνεχεία τήν κατανομή αὐτοῦ τοῦ TAC

μεταξύ τῶν μερῶν, ὁ δίκαιος χαρακτήρας τῆς κατανομῆς δύναται νά ἐκτιμηθεῖ μόνο βάσει τοῦ σύνολου τῶν μονάδων διαχειρίσεως. Αὐτό σημαίνει ὅτι στήν περίπτωση τῆς Κοινότητος, πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ συνολική κατανομή στά ὕδατα πού ὑπάγονται στήν δικαιοδοσία τῶν κρατῶν μελῶν καί στά ὕδατα τρίτων χωρῶν ἀπό τά ὁποῖα παρεχωρήθη στήν Κοινότητα ἡ δυνατότης ἀσκήσεως ἁλιείας.

Ἡ γαλλική κυβέρνηση θεωρεῖ ἐπίσης ὅτι ἡ δανική ἀπόφαση δέν ἀντίκειται πρός τίς σχετικές διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 101/76. Ὁ κανονισμός αὐτός καί τό ψήφισμα τῆς Χάγης ἀπετέλεσαν κατά τό 1978 τίς μόνες διατάξεις ἐφαρμογῆς στό παράγωγο κοινοτικό δίκαιο τοῦ ἄρθρου 102 τῆς συνθήκης προσχωρήσεως, τό ὁποῖο ἀφοροῦσε «τούς ὅρους ἀσκήσεως ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων γιά νά ἐξασφαλισθεῖ ἡ προστασία τῶν ἁλιευτικῶν ἀποθεμάτων καί ἡ διατήρηση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης». Στό πλαίσιο αὐτό πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν τά ἄρθρα 1 καί 2 τοῦ ἐπιμάχου κανονισμοῦ, πού ἀπαγόρευε κάθε διαφορετική μεταχείριση ὅσον ἀφορᾶ τά μέτρα διατηρήσεως καί προστασίας πού τά κράτη μέλη εἶχαν λάβει ἤ ἐπρόκειτο νά λάβουν. Στήν βάση αὐτή ἐστηρίχθη καί ἡ δανική ἀρχή, ἡ ὁποία, φροντίζοντας νά διαφυλάξει τά ἀποθέματα τῶν διαφόρων εἰδῶν πού ὑφίσταντο ἀνησυχητική μείωση, καθόρισε σύμφωνα μέ τίς ἐπιστημονικές συστάσεις ἕνα ΤΑC γαρίδων στούς ἐν λόγω τομεῖς. Στήν ἀπόφαση τῆς 14ης Ἰουλίου 1976 ἐπί τῶν ὑποθέσεων 2, 4 καί 6/76 (Kramer, Recueil 1976 σ. 1279), τό Δικαστήριο ἐθεώρησε ὡς συμφώνους πρός τό κοινοτικό δίκαιο τέτοιους περιορισμούς τῆς παραγωγῆς. Στήν ἐν λόγω δανική ἀπόφαση, οἱ δανικές ἀρχές κατένειμαν τό ΤΑC αὐτό μεταξύ τῶν διαφόρων κρατῶν. Ἡ διάταξη αὐτή εἶναι ἐντελῶς διαφορετικῆς φύσεως ἀπό ἐκείνη πού καθορίζει τόν συνολικό ὄγκο τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων. Πράγματι, ὁ καθορισμός τοῦ ΤΑC ἐπί δεδομένου ἁλιευτικοῦ ἀποθέματος ἀποτελεῖ μέτρο διατηρήσεως πού βασίζεται σέ προσήκουσες καί γενικές ἐπιστημονικές συστάσεις. Οἱ συστάσεις αὐτές ἐκτιμῶνται ἀπό τίς ἁρμόδιες ἀρχές μέ βάση τόν βαθμό δυσχερειῶν πού συνεπάγονται καί τήν ἀναγκαιότητα βραχυπροθέσμου, μεσοπροθέσμου καί μακροπροθέσμου ἱκανοποιήσεως τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐνδιαφερομένων πληθυσμῶν. Ἀντιθέτως, ἡ κατανομή τοῦ ΤΑC μεταξύ τῶν διαφόρων μερῶν τῶν δυναμένων νά ὠφεληθοῦν ἀπό τά μέτρα αὐτά πρέπει νά ἐξομοιωθεῖ μόνον πρός ἀρκούντως ἀποτελεσματικό μέτρο διαχειρίσεως ὥστε νά ἐπιτραπεῖ σέ κάθε μέρος νά ὀργανώσει τήν ἁλιεία του κατά τόν τρόπο πού θεωρεῖ πρόσφορο καί νά ἀσκεῖ αὐστηρό ἔλεγχο τῶν πραγματοποιουμένων ἁλιευμάτων.

Τό κριτήριο τῶν ζωτικῶν ἀναγκῶν καί τῶν προοπτικῶν οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῶν πληθυσμῶν πού ἐξαρτῶνται ἰδιαίτερα ἀπό τήν ἁλιεία καί τίς συναφεῖς πρός αὐτή βιομηχανίες, κριτήριο πού ἔγινε δεκτό ἀπό τήν Ἐπιτροπή στήν πρότασή της περί κατανομῆς τῶν ἁλιευτικῶν πόρων γιά τό 1978 καί προκύπτει ἀπό τίς ἀποφάσεις τῆς Χάγης τοῦ 1976, συμπληρώνει τό κριτήριο τῶν παραδοσιακῶν δραστηριοτήτων ὑπό ἔννοια ὀλιγότερο εὐνοϊκή γιά τά συμφέροντα τῶν ἁλιέων τῶν ἄλλων κρατῶν μελῶν πού ἔχουν τήν συνήθεια νά συχνάζουν στά ὕδατα τῶν ἐν λόγω περιοχῶν (ἡ Γροιλανδία εἶναι μία ἀπό τίς περιοχές πού ἐξαρτῶνται ἰδιαίτερα ἀπό τήν ἁλιεία καί τίς συναφεῖς πρός αὐτή βιομηχανίες).

Προφανῶς, ἀπό τίς βάσεις ἐπί τῶν ὁποίων στηρίζονται ἡ δανική ἀρχή καί ἡ Ἐπιτροπή συνάγεται ὅτι ἡ κατανομή τῶν ποσοστώ-

σεων ἁλιευμάτων μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν δέν δύναται νά ἀποτελέσει μέτρο διατηρήσεως. Ἄλλωστε, οἱ μηχανισμοί κατανομῆς δύνανται νά λειτουργοῦν ἐλευθέρως ἐντός τοῦ TAC χωρίς νά δύναται νά τεθεῖ ὁποιαδήποτε στιγμή ὑπό ἀμφισβήτηση ὁ στόχος τῆς διατηρήσεως τῶν πόρων καί τῆς προστασίας τοῦ ἁλιευτικοῦ πλούτου. Σύμφωνα μέ τά ἀνωτέρω, ἡ γαλλική κυβέρνηση εἶναι τῆς ἀπόψεως ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 101/76 θέτουν ὁρισμένους γενικούς κανόνες περί τῶν μέτρων προστασίας τοῦ ἁλιευτικοῦ πλούτου καί διατηρήσεως τῶν πόρων, ἀποτελοῦν μέτρα διατηρήσεως καί δέν δύνανται συνεπῶς νά ἐφαρμοσθοῦν ἐπί μέτρων κατανομῆς ποσοστώσεων. Πάντως, ἄν ἡ κατανομή τῶν ποσοστώσεων περιελαμβάνετο στό πλαίσιο τῶν μέτρων διατηρήσεως, ἡ γαλλική κυβέρνηση θεωρεῖ ἐπικουρικῶς ὅτι ἡ ἀναφορά στόν ἐπίμαχο κανονισμό δέν προσθέτει κανένα συμπληρωματικό στοιχεῖο στήν διενεργούμενη ἐξέταση τοῦ ἄρθρου 7 τῆς συνθήκης.

3. Παρατηρήσεις τῆς βρετανικῆς κυβερνήσεως

Ἡ βρετανική κυβέρνηση παρατηρεῖ ὅτι ἄν καί τά προβλεπόμενα στήν ἐπίμαχη ἀπόφαση μέτρα ἐνεκρίθησαν τελικά ἀπό τήν Ἐπιτροπή τόν Νοέμβριο τοῦ 1978, ἡ ἔγκρισή τους δέν εἶχε χορηγηθεῖ κατά τόν χρόνο τῆς συλλήψεως καί καταδίκης τοῦ πλοιάρχου Kerr. Παρατηρεῖ ἐπίσης ὅτι ἀντίθετα πρός τόν ἰσχυρισμό τῆς δανικῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, εἶχε ζητήσει κατανομή τῆς ποσοστώσεως ἁλιευμάτων γαρίδων στήν ἐν λόγω ζώνη κατά τό θέρος τοῦ 1977.

Ἡ βρετανική κυβέρνηση ἀναγνωρίζει ὅτι κατά τόν Μάρτιο τοῦ 1978 ἡ ἁρμοδιότης λήψεως μέτρων διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας ἀνῆκε στά κράτη μέλη. Ἀλλά κατά τήν ἄποψή της, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἡ ἁρμοδιότης τῶν κρατῶν μελῶν ἦταν ἀπεριόριστη: ὅπως κάθε ἄλλη ἁρμοδιότης πού τά κράτη μέλη ἠδύναντο νά ἀσκήσουν σέ τομέα πού ἐπηρεάζει τήν κοινή ἀγορά, ὑπέκειτο στίς γενικές ἀρχές τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου.

Τό παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976 καί ἡ δήλωση τοῦ Συμβουλίου πού ἔγινε κατά τήν σύνοδο τῆς 30ῆς καί 31ης Ἰανουαρίου 1978 ἐπιβεβαίωσαν τήν ἀπαγόρευση τῶν διακρίσεων λόγω ἰθαγενείας πού προβλέπεται στό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης καί ἐπαναλαμβάνεται ὅσον ἀφορᾶ τόν τομέα τῆς ἁλιείας στό ἄρθρο 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76, περιόρισαν δέ ἀκόμη τήν ἐλευθερία τῶν κρατῶν μελῶν στόν ἐν λόγω τομέα προβλέποντας ὅτι τά ἐθνικά μέτρα πρέπει νά εἶναι ἀναγκαῖα, νά λαμβάνονται προσωρινῶς καί μόνον μετά ἀπό λεπτομερεῖς διαβουλεύσεις μέ τήν Ἐπιτροπή.

Ἔστω καί ἄν ἡ ἀπόφαση 88 ἀποτελεῖ «προσωρινό μέτρο» καί ἐλήφθη κατόπιν διαβουλεύσεων μέ τήν Ἐπιτροπή, δέν συνιστᾶ μέτρο διατηρήσεως ὑπό τήν ἔννοια τοῦ παραρτήματος VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης, ἀλλά χορήγηση ἐθνικῶν ποσοστώσεων ἐντός ἑνός ἀνωτάτου ὁρίου ἁλιευμάτων. Ἔστω καί ἄν ἡ ἀπόφαση 88 ἠδύνατο νά θεωρηθεῖ ὡς μέτρο διατηρήσεως, δέν θά ἐνέπιπτε στήν ἔννοια τοῦ παραρτήματος VI διότι δέν ἦταν ἀναγκαία γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ στόχου πού συνίσταται στήν προστασία τῶν ἐν λόγω ἀποθεμάτων γαρίδων. Ὁ καθορισμός ἀνωτάτου ὁρίου ἁλιευμάτων δύναται νά ἀποτελέσει θεμιτό μέτρο διατηρήσεως καί δέν εἶναι δυνατό νά ὑπάρξουν ἀμφιβολίες ὅτι ὁ καθορισμός ἀνωτάτου ὁρίου ἁλιευμάτων γαρίδων γιά τήν ἐν λόγω ζώνη κατά τό 1978, καθορισμός βασιζόμενος στά πλέον σοβαρά στοιχεῖα ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, ἀπετέλεσε ἀναγκαῖο μέτρο διατηρήσεως. Ἐν τού-

τοις, δέν ἦταν ἀναγκαία ἡ ἐφαρμογή ἑνός τέτοιου ἀνωτάτου ὁρίου ἁλιευμάτων βάσει ποσοστώσεων πού ἐπέβαλε τό παράκτιο κράτος στά ἄλλα κράτη μέλη, ἀνεξάρτητα τοῦ ἄν οἱ ποσοστώσεις αὐτές καθορίσθησαν ἤ ὄχι μέ ἀναφορά σέ στοιχεῖα ἁλιείας πού εἶχε διενεργηθεῖ προγενεστέρως. Ἕνα τέτοιο ἀνώτατο ὅριο ἁλιευμάτων θά ἠδύνατο νά ἐφαρμοσθεῖ μέ τήν ἴδια ἀποτελεσματικότητα, μέ βάση τήν ἐλευθερία ἁλιείας γιά ὅλους μέχρι τοῦ ἐπιβεβλημένου ὁρίου καί μέ ἕνα σύστημα ἀδειῶν προσιτό στούς ἁλιεῖς ὅλων τῶν κρατῶν μελῶν. Ἐπί πλέον, ἡ διαδικασία χορηγήσεως ἐθνικῶν ποσοστώσεων καθιστᾶ ἀναγκαῖο νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ κατάσταση σέ ὁλόκληρη τήν Κοινότητα (6λ. ὑπόθεση 32/79, Ἐπιτροπή κατά Ἡνωμένου Βασιλείου, Recueil 1980, σ. 2403). Ἔτσι, κατά τήν ἐξέταση τῆς χορηγήσεως ἐθνικῶν ποσοστώσεων, τό Συμβούλιο ἔλαβε ὑπ' ὄψη πολυάριθμους παράγοντες ἐκτός ἀπό τά στοιχεῖα τῆς παραδοσιακῆς ἁλιείας καί προσεπάθησε ἰδίως, ἐπί πολλά ἔτη, νά ἐξασφαλίσει ὥστε κατά τόν ὑπολογισμό τῶν ποσοστώσεων τῶν κρατῶν μελῶν νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψη σέ ἕνα ὁρισμένο μέτρο οἱ ἀπώλειες πού ὑπέστησαν τά κράτη μέλη στά ὕδατα τρίτων χωρῶν. Ἡ ἀρχή αὐτή διετυπώθη καί πάλι στήν δήλωση τοῦ Συμβουλίου τῆς 30ῆς Μαΐου 1980.

Τό Ἡνωμένο Βασίλειο ὑποστηρίζει ἐπί πλέον ὅτι ἡ δανική κυβέρνηση παρεβίασε μία πλέον θεμελιώδη ἀρχή τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, εἰσάγοντας διάκριση λόγω ἰθαγενείας. Ἀπό τήν διάταξη ἐπί τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως 61/77 δέν δύναται νά συναχθεῖ ὅτι ἡ ἀπαγόρευση τῶν διακρίσεων λόγω ἰθαγενείας καταργεῖται μέ ὁποιονδήποτε τρόπο ὅταν τό παράκτιο κράτος βασίζεται στίς παραδοσιακές ἁλιευτικές δραστηριότητες γιά τήν ἐφαρμογή τῶν μέτρων του. Κατά τήν ἄποψη τῆς βρετανικῆς κυβερνήσεως, τό Δικαστήριο ἀντιθέτως ἐδέχθη σαφῶς ὅτι τά μέτρα πού λαμβάνονται βάσει τοῦ παραρτήματος VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης πρέπει νά μήν εἰσάγουν διακρίσεις.

Ἡ βρετανική κυβέρνηση ὑποστηρίζει ὅτι ἡ μή συμφωνία πρός τό κοινοτικό δίκαιο τῆς ἀποφάσεως 88 καί τῆς διώξεως πού ἠσκήθη κατά τοῦ πλοιάρχου Kerr δέν ἐπηρεάζεται καθόλου ἀπό τήν ἔγκριση τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς, στίς 22 Νοεμβρίου 1978, διότι μία τέτοια ἔγκριση δέν δύναται νά καταστήσει ἔγκυρη μία ἐθνική ἀπόφαση ὅταν οἱ ἀναφερόμενες στό θέμα διατάξεις της εἶναι ἀσυμβίβαστες ἤ ἀντίθετες πρός τό κοινοτικό δίκαιο. Ἡ ἀρχή αὐτή συνάγεται σαφῶς ἀπό τήν ἀπόφαση ἐπί τῶν ὑποθέσεων 142 καί 143/80 (Essevi καί Salengo, Συλλογή 1981, σ. 1413), κατά τήν ὁποία, ἐλλείψει ρητῆς διατάξεως τῆς συνθήκης ἡ ὁποία ἐξουσιοδοτεῖ τήν Ἐπιτροπή νά ἐπιτρέψει μία ὁρισμένη συμπεριφορά ἐκ μέρους τῶν κρατῶν μελῶν ἡ ὁποία διαφορετικά θά συνιστοῦσε παράβαση τῆς συνθήκης, ἡ Ἐπιτροπή δέν εἶναι ἁρμόδια νά ἀπαλλάξει ἕνα κράτος ἀπό τήν ἐκπλήρωση τῶν ὑποχρεώσεων τίς ὁποῖες ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης.

Ἡ βρετανική κυβέρνηση προτείνει κατά συνέπεια νά δοθεῖ ἀρνητική ἀπάντηση στό πρῶτο ἐρώτημα καί καταφατική στό δεύτερο.

4. Παρατηρήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς

Ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ κατ' ἀρχάς ὅτι τό ἐρώτημα πού τίθεται στήν προκειμένη περίπτωση, δηλαδή ἄν τά ἐθνικά μέτρα συνιστοῦν διάκριση εἰς βάρος τῶν ἁλιέων ὑπηκόων κρατῶν μελῶν πού κατά τό παρελθόν ἤ τουλάχιστον ἐκτός τῆς περιόδου ἀναφορᾶς δέν συμμετέσχαν στήν ἁλιεία ἐντός ὁρισμένης ζώνης ἐν σχέσει

πρός ἁλιεῖς ὑπηκόους κρατῶν μελῶν πού πράγματι ἤσκησαν τήν ἁλιεία στήν ζώνη αὐτή κατά τήν ἐν λόγω περίοδο, δέν ἔλαβε ρητή ἀπάντηση στά πλαίσια τῆς νομολογίας τοῦ Δικαστηρίου. Ἡ ἀπάντηση στό ἀνωτέρω ἐρώτημα εἶναι σημαντική ὄχι μόνον ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐφαρμογή ἐκ μέρους τῶν κρατῶν μελῶν μέτρων πού λαμβάνονται γιά τήν διατήρηση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, ἀλλά ἐπίσης ὅσον ἀφορᾶ τήν θέσπιση σχετικῶν διατάξεων ἀπό τό Συμβούλιο. Ἀφ' ἑτέρου, γιά νά δοθεῖ ἀπάντηση στό καθοριστικῆς σημασίας ἐρώτημα ἄν ἡ διαφορά μεταχειρίσεως ὑπό τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 7 ἐδράζεται ἐπί ἀντικειμενικῆς βάσεως, πρέπει τό σύστημα τῶν ποσοστώσεων ἁλιευμάτων νά ἐκτιμηθεῖ βάσει τοῦ σκοποῦ τῶν διατάξεων τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου περί ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων καί τοῦ πλαισίου στό ὁποῖο αὐτές ἐντάσσονται.

Ὁ καθορισμός ἑνός ἐτησίου ΤΑC ἀνά ἀπόθεμα ἤ ὁμάδα ἀποθεμάτων γιά τά περισσότερα εἴδη ἰχθύων ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά πλέον ἀποτελεσματικά μέσα γιά νά ἐξασφαλισθεῖ ἡ ὀρθολογικότερη δυνατή ἐκμετάλλευση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης καί ἡ διατήρησή τους. Ὁ καθορισμός αὐτός θέτει αὐτομάτως τρία προβλήματα: τό πρόβλημα τοῦ ἐλέγχου τῆς τηρήσεως ἑνός τέτοιου περιορισμοῦ τῶν ἁλιευμάτων, τό πρόβλημα τῆς δικαίας κατανομῆς μεταξύ τῶν ἁλιέων τῆς ἐπιβαρύνσεως πού συνιστᾶ ἕνας τέτοιος περιορισμός τῶν ἁλιευμάτων καί τό πρόβλημα τῆς ὀρθολογικῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ΤΑC. Μέχρι στιγμῆς οἱ ἐπιτροπές ἁλιείας γιά τόν Ἀτλαντικό ὠκεανό, ἡ Ἐπιτροπή καί τό Συμβούλιο, ἐθεώρησαν ὅτι μία κατανομή τῶν ποσοστώσεων μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν βάσει ἀντικειμενικοῦ καί δικαίου κριτηρίου ἀποτελεῖ τό μόνο μέσον ἐπιλύσεως τῶν προβλημάτων αὐτῶν. Σέ κοινοτικό ἐπίπεδο, τό Δικαστήριο ἐδέχθη ἐπίσης ὅτι ὁ καθορισμός ἑνός ΤΑC καί ἡ κατανομή του κατά ἐθνικές ποσοστώσεις δέν ἀντίκειται πρός τό κοινοτικό δίκαιο (βλ. ὡς ἄνω συνεκδικασθεῖσες ὑποθέσεις 3, 4 καί 6/76).

Ὅσον ἀφορᾶ τά κριτήρια βάσει τῶν ὁποίων θά διενεργηθεῖ ἡ κατανομή τῶν ποσοστώσεων μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν, ἡ Ἐπιτροπή δέν ἀποκλείει τήν ὕπαρξη περισσοτέρων δυνατοτήτων πού εἶναι σύμφωνες μέ τό κοινοτικό δίκαιο. Ἔτσι, ἀπό τοῦ 1976, οἱ προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς πού ἀποσκοποῦσαν στήν λήψη μέτρων διατηρήσεως, ἐβασίσθησαν σέ τρία κριτήρια τά ὁποῖα ἄλλωστε ἐδέχθη καί τό Συμβούλιο. Τά τρία αὐτά κριτήρια διετυπώθησαν ρητῶς ἰδίως στήν δήλωση τοῦ Συμβουλίου τῆς 30ῆς Μαΐου 1980 καί στήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς περί τῶν ποσοστώσεων τῶν ἁλιευμάτων γιά τό 1981 (JO C 224, σ. 11). Συνεπῶς, ἕνα κράτος μέλος τό ὁποῖο, ἐφαρμόζοντας ἐθνικά μέτρα διατηρήσεως γιά τό 1978, ἀκολούθησε τίς προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ὅσον ἀφορᾶ τίς ποσοστώσεις γιά τό ἴδιο ἔτος, ἐφήρμοσε στήν πραγματικότητα τά τρία ἀνωτέρω κριτήρια, καί κατά συνέπεια δέν περιορίσθη νά λάβει ὑπ' ὄψη μόνον τό ὑπάρχον μέχρι τότε ἐπίπεδο τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων. Ὅσον ἀφορᾶ τό τελευταῖο αὐτό κριτήριο, ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι εἶναι σύμφωνο μέ τό κοινοτικό δίκαιο καί ἴσως τό πλέον πρόσφορο γιά τήν προκειμένη κατάσταση. Πράγματι, ἡ ἐφαρμογή του δικαιολογεῖται ἰδίως ἀπό τό γεγονός ὅτι λαμβάνει ὑπ' ὄψη τήν οἰκονομική πραγματικότητα καί συμβάλλει στήν πραγματοποίηση τῶν στόχων τούς ὁποίους ἐπιδιώκουν οἱ κοινοτικές διατάξεις πού ἔχουν θεσπισθεῖ γιά τόν τομέα τῆς ἁλιείας. Στήν πραγματικότητα, ἕνας περιορισμός τῶν ἁλιευμάτων σέ ὁρισμένες ζῶνες ἁλιείας βαρύνει προπάντων, μερικές φορές σέ σημαντικότατο βαθμό, τούς ἁλιεῖς πού ἁλιεύουν συχνά ἀπό μεγάλου χρονικοῦ διαστήματος στήν ἐν λόγω ζώνη, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τούτου συνιστᾶ τήν κυρία πηγή εἰσοδήματός τους. Οἱ ἁλιεῖς οἱ ὁποῖοι, ἔστω καί κατά τό σχετικά πρόσφατο παρελθόν, δέν ἐξεδήλωσαν κανένα ἐνδιαφέρον γιά τήν ἁλιεία στήν ἐν λόγω ζώνη, δέν εἶναι ὑποχρεωμένοι νά ὑποβληθοῦν σέ καμμία θυσία, τό γεγονός δέ ὅτι τούς ἀπαγο-

ρεύεται νά άλιεύσουν έκεῖ δέν ἔχει γιά αὐτούς καμμία οὐσιαστική συνέπεια. Ἄν οἱ ποσοστώσεις ἔπρεπε νά κατανεμηθοῦν μεταξύ τῶν ἁλιέων ὅλων τῶν κρατῶν μελῶν, ἰδίως ἐκείνων τῶν ὁποίων οἱ ἁλιευτικοί στόλοι δέν συμμετέσχαν μέχρι στιγμῆς στήν ἁλιεία ἐντός ζώνης στήν ὁποία θεωρεῖται ἀναγκαῖος ὁ περιορισμός τῶν ἁλιευμάτων, αὐτό θά ἐσήμαινε ὅτι ἤ πρέπει νά ἐγκαταλειφθεῖ τουλάχιστον ἐν μέρει αὐτός ὁ ἀναγκαῖος περιορισμός, ἤ νά μειωθοῦν ἀκόμη οἱ ποσοστώσεις τῶν παραδοσιακῶν ἁλιέων, πρᾶγμα πού θά ἐπιδείνωνε περισσότερο τήν κατάστασή τους. Ἐπ' αὐτοῦ, ἡ Ἐπιτροπή ὑπογραμμίζει ὅτι οἱ κοινοτικές διατάξεις πού θεσπίζονται στόν τομέα τῆς ἁλιείας σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 39 τῆς συνθήκης ἔχουν ἐπίσης ὡς στόχο νά ἐξασφαλίσουν ἕνα δίκαιο βιοτικό ἐπίπεδο στόν πληθυσμό τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόσταση ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἁλιεία.

Ἡ Ἐπιτροπή ὑπενθυμίζει ἐπίσης ὅτι τό κοινό σύστημα ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας στά θαλάσσια ὕδατα πρέπει ἰδίως νά ἀποσκοπεῖ στήν ἐξασφάλιση ὀρθολογικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 101/76. Ἐν τούτοις, ἄν ἐχορηγοῦντο ἐπίσης ποσοστώσεις στά κράτη μέλη τῶν ὁποίων οἱ ἁλιεῖς δέν ἐξεδήλωσαν κατά τό παρελθόν κανένα ἐνδιαφέρον γιά τήν ἁλιεία στήν ἐν λόγω ζώνη, θά ὑπῆρχε πιθανότης μή χρησιμοποιήσεως ὁρισμένων ποσοστώσεων, πρᾶγμα πού δέν εἶναι καί τόσο σύμφωνο μέ τήν ὀρθολογική ἐκμετάλλευση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων. Ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ἐπίσης ὅτι οἱ ἐπιτροπές ἁλιείας γιά τόν Ἀτλαντικό ὠκεανό ἐθεώρησαν πάντοτε ὡς ἔγκυρο ἀντικειμενικό κριτήριο τό γεγονός τῆς μέχρι τότε συμμετοχῆς σέ ἁλιευτικές δραστηριότητες. Οἱ συστάσεις τῶν ὀργανισμῶν αὐτῶν ὅσον ἀφορᾶ τήν κατανομή ποσοστώσεων μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν τους ἔχουν ἐπίδραση ὡς πρός τήν κατανομή ἐντός τῆς Κοινότητος. Πράγματι, ἀναφέρονται ἰδίως στά ὕδατα πού εὑρίσκονται ἐκτός τῶν χωρικῶν ὑδάτων, στά ὁποῖα ἰσχύει, ὅπως ἀκριβῶς ἐντός τῆς Κοινότητος, ἡ ἀρχή τῆς ἐλευθερίας προσβάσεως. Ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ τέλος ὅτι ἔστω καί ἄν τό Δικαστήριο δέν ἀπεφάνθη ἀκόμη ρητῶς ἐπί τοῦ κατά πόσο οἱ παραδοσιακές ἁλιευτικές δραστηριότητες τῶν κρατῶν μελῶν συνιστοῦν κριτήριο κατανομῆς σύμφωνο μέ τό κοινοτικό δίκαιο, ἐδέχθη πάντως ἐπανειλημμένα ὅτι ἔπρεπε νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη οἱ ἁλιευτικοί στόλοι τῶν κρατῶν μελῶν πού παραδοσιακῶς ἀσκοῦσαν τήν ἁλιεία στήν ἐν λόγω περιοχή.

III — Προφορική διαδικασία

Κατά τήν συνεδρίαση τῆς 29ης Ἰουνίου 1982, ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους ὁ Noble Kerr, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τόν δικηγόρο J. Korsø-Jensen, ἡ δανική κυβέρνηση, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν L. Mikaelsen, ἡ γαλλική κυβέρνηση, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν A. Carnelutti, ἡ ὁλλανδική κυβέρνηση, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν A. Bos, ἡ βρετανική κυβέρνηση, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν A. Moses, barrister-at-law καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τούς H. P. Hartvig καί R. Wainwright.

Κατά τήν προφορική διαδικασία, τό Δικαστήριο ἔθεσε στήν Ἐπιτροπή τήν ἐρώτηση ποιά περίοδο ἀναφορᾶς ἐλάμβανε ὑπ' ὄψη γιά νά θεωρήσει, στά πλαίσια τῶν προτάσεών της περί ποσοστώσεων, ὅτι τά ἁλιεύματα ἑνός κράτους μέλους συνιστοῦν παραδοσιακή ἁλιεία. Μέ ἔγγραφο τῆς 13ης Ἰουλίου 1982, ἡ Ἐπιτροπή ἀπήντησε ὅτι κατά τήν κατάρτιση τῶν προτάσεών της περί ποσοστώσεων γιά τό 1978 διεπίστωσε ὅτι δέν ἦταν δυνατό νά εὑρεθεῖ στατιστική μέθοδος γιά τόν καθορισμό περιόδου ἀναφορᾶς δυναμένης νά γίνει ἀποδεκτή ἀπό

ὅλα τά κράτη μέλη. Κατά συνέπεια, ἔλαβε ὡς ἀναφορά τήν κλεῖδα κατανομῆς τῶν ποσοστώσεων τῆς ἐπιτροπῆς ἁλιείας τοῦ βορειοανατολικοῦ Ἀτλαντικοῦ γιά τό 1976, κατόπιν προσαρμογῶν σέ ὁρισμένες περιπτώσεις ὥστε νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη τό ψήφισμα τῆς Χάγης, ἰδίως γιά τήν Ἰρλανδία καί τό βόρειο τμῆμα τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Κατά τό μέτρο πού δέν ὑφίσταντο τέτοιες ποσοστώσεις, ἡ Ἐπιτροπή ἔλαβε ὡς ἀναφορά τόν σχετικό ὄγκο τῶν ἁλιευμάτων πού ἐπραγματοποίησαν τά διάφορα κράτη μέλη κατά τό 1976. Πράγματι, τό 1976 ἦταν τό πλέον πρόσφατο ἔτος γιά τό ὁποῖο διετίθεντο οἱ ἀναγκαῖες πληροφορίες καί οἱ διάφοροι στόλοι εἶχαν ἤδη κάνει σέ ἕνα ὁρισμένο μέτρο τίς προβλέψεις τους περί ἁλιευμάτων ἐπ' αὐτῆς τῆς βάσεως. Ἡ ζώνη ἁλιείας ἀνοικτά τῆς Γροιλανδίας στήν ὁποία ἀναφέρεται ἡ παροῦσα ὑπόθεση, ἐμπίπτει στήν ὡς ἄνω κατηγορία. Κατά συνέπεια, ἡ χορήγηση ποσοστώσεων στήν Γαλλία κατά τό 1978 ἐβασίσθη στό γεγονός ὅτι ὁ στόλος αὐτοῦ τοῦ κράτους μέλους ἤσκησε ἁλιευτικές δραστηριότητες στήν ἐν λόγω ζώνη κατά τό 1976. Ἐν συνεχεία, ἡ ἐπέκταση τῶν ζωνῶν ἁλιείας σέ 200 ναυτικά μίλια ἀπό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1977 εἶχε ὡς συνέπεια τήν κατάργηση τῶν ὡς ἄνω ποσοστώσεων. Ἐπί πλέον, οἱ στατιστικές μέθοδοι ἐβελτιώθησαν. Συνεπῶς, ἀπό τοῦ 1979 ἡ Ἐπιτροπή ἐχρησιμοποίησε ὡς κριτήριο τόν μέσο ὅρο τῶν ἁλιευμάτων πού ἐπραγματοποίησαν τά κράτη μέλη κατά τήν διάρκεια περιόδου ἀναφορᾶς ἡ ὁποία ἐκάλυπτε περισσότερα ἔτη. Ἔτσι, ἐπί παραδείγματι, περίοδος ἀναφορᾶς ἐπί τῆς ὁποίας ἐβασίσθησαν οἱ προτάσεις περί ποσοστώσεων γιά τό 1981 καί 1982 ἦταν ἡ περίοδος 1973-1978.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 29ης Σεπτεμβρίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ ἔγγραφο τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1981 πού περιῆλθε στό Δικαστήριο στίς 5 Νοεμβρίου 1981, ὁ πρόεδρος τοῦ 16ου τμήματος τοῦ Østre Landsret, ἐν συνεχεία διατάξεως τοῦ ἰδίου τμήματος τῆς 18ης Ἰουνίου 1981, ὑπέβαλε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά ἐρωτήματα ἐπί τῆς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρου 7 τῆς συνθήκης καί τῶν ἄρθρων 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976, περί θεσπίσεως κοινῆς διαρθρωτικῆς πολιτικῆς στόν τομέα τῆς ἁλιείας (ΕΕ εἰδ. ἔκδ., 04/001, σ. 61).

2 Τά ἐρωτήματα αὐτά ἀνέκυψαν στό πλαίσιο ποινικῆς διαδικασίας κατά τοῦ Noble Kerr, πλοιάρχου ἑνός βρετανικοῦ ἁλιευτικοῦ σκάφους, λόγω παραβάσεως τῆς δανικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 88, τῆς 10ης Μαρτίου 1978, περί περιορισμοῦ τῶν ἁλιευμάτων στήν ζώνη ἁλιείας ἀνοικτά τῆς Γροιλανδίας γιά τό 1978. Ἡ ἀπόφαση αὐτή καθορίζει ποσοστώσεις ἁλιευμάτων γιά ὁρισμένα εἴδη ἰχθύων σέ ὁρισμένους τομεῖς τῆς ζώνης ἁλιείας τῆς Γροιλανδίας.

3 Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφαση ἐλήφθη κατ' ἐφαρμογή τοῦ νόμου 413 τῆς 13ης Ἰουνίου 1973 γιά τήν Γροιλανδία, περί ἁλιείας, ἁλιευμάτων καί θήρας πού ἀσκοῦνται κατ' ἐπάγγελμα, ὅπως ἐτροποποιήθη μέ τόν νόμο 624 τῆς 22ας Δεκεμβρίου 1976, ὁ ὁποῖος ὁρίζει ἰδίως ὅτι ἡ θαλάσσια ἁλιεία πού ἀσκεῖται πρός οἰκονομική ἐκμετάλλευση ἀνοικτά τῆς Γροιλανδίας ἐντός ὁρίου 200 ναυτικῶν μιλίων ἀπό τίς γραμμές βάσεως, ὅπως καθορίζονται ἀπό τόν ὑπουργό γροιλανδικῶν ὑποθέσεων, ἀσκεῖται μόνον ἀπό πρόσωπα καί ἑταιρίες πού ἔχουν μέ τήν Γροιλανδία στενούς καί σαφῶς καθορισμένους δεσμούς (ἄρθρο 1). Γενική παρέκκλιση ἀπό τόν ὡς ἄνω κανόνα ἐφαρμόζεται πάντως ὅταν ἀλλοδαποί ὑπήκοοι ἀπολαύουν στήν Γροιλανδία ὁρισμένων δικαιωμάτων δυνάμει διεθνῶν συμφωνιῶν (ἄρθρο 11). Ἐξ ἄλλου χωρεῖ παρέκκλιση ἀπό τόν κανόνα αὐτό ὅταν οἱ ἀρχές τό θεωροῦν ἀναγκαῖο γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ τομέως τῆς ἁλιείας στήν Γροιλανδία ἤ ὅταν πρέπει νά ἐπιτραπεῖ στά πρόσωπα καί στίς ἑταιρίες, πού ἤδη καλύπτονται ἀπό προγενέστερες νομοθετικές διατάξεις, νά ἐξακολουθήσουν τίς ἁλιευτικές δραστηριότητές τους καί νά χρησιμοποιοῦν πρός τοῦτο πλοῖα νηολογημένα σέ ἄλλες περιοχές τοῦ βασιλείου.

4 Τό ἄρθρο 4 τοῦ νόμου προβλέπει ὅτι ὁ ὑπουργός γροιλανδικῶν ὑποθέσεων ἤ οἱ πρός τοῦτο ἐξουσιοδοτούμενες ἀπό αὐτόν τοπικές ἀρχές δύνανται νά λάβουν μέτρα γιά τήν προστασία ὁρισμένων εἰδῶν ζώων καί ἰχθύων. Ἡ διάταξη αὐτή παραθέτει παραδείγματα τέτοιων μέτρων διατηρήσεως, ἰδίως τόν περιορισμό καί τήν κατανομή τῶν ἁλιευμάτων, εἰδικότερα τήν ἐθνική κατανομή τῶν ποσοστώσεων καί τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων.

5 Τό ἄρθρο 5 τῆς ἀποφάσεως 88 ὁρίζει ὅτι τά ἁλιεύματα γαρίδων ἐκτός τῶν ἀβαθῶν πού περιβάλλουν τήν ἀκτή στούς τομεῖς 0 + 1, οἱ ὁποῖοι ὁρίζονται ἀπό τήν διεθνή σύμβαση περί ἁλιείας στόν βορειοδυτικό Ἀτλαντικό, δέν δύνανται νά ὑπερβοῦν τούς 40 000 τόννους καί ὅτι τά ἁλιεύματα στήν περιοχή ἁλιείας ἀνοικτά τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Γροιλανδίας δέν δύνανται νά ὑπερβοῦν τούς 35 000 τόννους.

6 Ἀπό τόν συνδυασμό τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 8 καί τοῦ παραρτήματος II τῆς ἀποφάσεως προκύπτει ὅτι οἱ ποσότητες γαρίδων πού δύνανται νά ἁλιευθοῦν στήν ζώνη ἁλιείας ἀνοικτά τῆς Γροιλανδίας ἦταν κατανεμημένες σέ ποσοστώσεις ἁλιευμάτων πού εἶχαν χορηγηθεῖ στήν Γροιλανδία, τήν Δανία, τήν Γαλλία καί τίς νήσους Φερόε. Τό ἄρθρο 10 προβλέπει προειδοποίηση ἤ πρόστιμο σέ περίπτωση παραβάσεως τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, καθώς καί τήν κατάσχεση τοῦ ἁλιευτικοῦ ὑλικοῦ καί τῶν ἁλιευμάτων.

7 Κατόπιν ἐλέγχου τῶν ἐγγράφων τοῦ πλοίου, στίς 16 Ἰουνίου 1978, στήν θαλάσσια ζώνη τῆς Γροιλανδίας πού εὑρίσκεται μεταξύ 12 καί 200 ναυτικῶν μιλίων ἀπό τίς γραμμές βάσεως τῆς Γροιλανδίας, ὁ Noble Kerr κατεδικάσθη ἀπό τό Landsret τῆς Γροιλανδίας λόγω παραβάσεως τῆς ὡς ἄνω δανικῆς νομοθεσίας σέ πρόστιμο 100 000 κορονῶν καθώς καί σέ κατάσχεση 41 150 κορονῶν πού ἀντιστοιχοῦν στήν ἀξία τῶν ἁλιευθεισῶν γαρίδων. Ὁ παραβάτης καί ἡ εἰσαγγελική ἀρχή ἤσκησαν ἀμφότεροι ἔφεση κατά τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἐνώπιον τοῦ Østre Landsret.

8 Πρέπει νά διευκρινισθεῖ ὅτι ὁ πλοίαρχος Kerr ἦταν κάτοχος ἀδείας πού εἶχε ἐκδοθεῖ στίς 14 Ἀπριλίου 1978 ἀπό τό δρετανικό ὑπουργεῖο ἁλιείας, μέ τήν ὁποία ἐπετρέπετο στό σκάφος νά ἁλιεύσει, ἀπό τῆς 6ης Ἰουνίου 1978, 475 τόννους γαρίδων στούς ὡς ἄνω τομεῖς 0-1.

9 Μέ τή σκέψη ὅτι μία ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τοῦ ἦταν ἀναγκαία γιά νά ἀποφανθεῖ ἐπί τοῦ ζητήματος ἄν συμβιβάζεται ἡ δανική ἀπόφαση 88 πρός τό κοινοτικό δίκαιο, τό Østre Landsret ὑπέβαλε τά ἀκόλουθα ἐρωτήματα:

«1. Εἶναι σύμφωνο πρός τίς διατάξεις τῆς συνθήκης περί ἱδρύσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, ἰδίως πρός τό ἄρθρο 7, τό γεγονός ὅτι ἕνα κράτος μέλος κατένειμε κατά τό 1978 μέ ἐθνικά μέτρα ἁλιείας τό σύνολο τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά ἕνα ὁρισμένο εἶδος σέ μία συγκεκριμένη ζώνη, καθορισμένη ἐντός τῆς περιοχῆς ἁλιείας τοῦ κράτους, βάσει τῆς ἁλιείας πού εἶχε διενεργηθεῖ μέχρι τότε γιά αὐτό τό εἶδος στήν ἴδια ζώνη, κατά τρόπο ὥστε στά κράτη μέλη πού εἶχαν συμμετάσχει στήν ἁλιεία πρίν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῶν ἐν λόγω διατάξεων ἐχορηγήθη ποσόστωση ἁλιευμάτων, ἐνῶ τά ἁλιευτικά τῶν ἄλλων κρατῶν μελῶν ἀπεκλείσθησαν ἀπό τήν διενέργεια ἁλιείας;

2. Τό γεγονός ὅτι ἕνα κράτος μέλος κατένειμε κατά τό 1978 μέ ἐθνικά μέτρα ἁλιείας τό σύνολο τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά ἕνα ὁρισμένο εἶδος σέ μία συγκεκριμένη ζώνη, καθορισμένη ἐντός τῆς περιοχῆς ἁλιείας τοῦ κράτους, βάσει τῆς ἁλιείας πού εἶχε διενεργηθεῖ μέχρι τότε γιά αὐτό τό εἶδος στήν ἴδια ζώνη, κατά τρόπο ὥστε στά κράτη μέλη πού εἶχαν συμμετάσχει στήν ἁλιεία πρίν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῶν ἐν λόγω διατάξεων ἐχορηγήθη ποσόστωση ἁλιευμάτων, ἐνῶ τά ἁλιευτικά τῶν ἄλλων κρατῶν μελῶν ἀπεκλείσθησαν ἀπό τήν διενέργεια ἁλιείας, ἀντίκειται πρός τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976, περί θεσπίσεως κοινῆς διαρθρωτικῆς πολιτικῆς στόν τομέα τῆς ἁλιείας;»

10 Τό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης ὁρίζει ὅτι ἐντός τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς της καί μέ τήν ἐπιφύλαξη τῶν εἰδικῶν διατάξεών της, ἀπαγορεύεται κάθε διάκριση λόγω ἰθαγενείας.

11 Τό ἄρθρο 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976, περί θεσπίσεως κοινῆς διαρθρωτικῆς πολιτικῆς στόν τομέα τῆς ἁλιείας (ΕΕ, εἰδ. ἔκδ., 04/001, σ. 61), ὁρίζει ὅτι τό σύστημα τό ἐφαρμοζόμενο ἀπό κάθε κράτος μέλος στήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας στά θαλάσσια ὕδατα τά ὁποῖα ὑπάγονται στήν κυριαρχία ἤ τήν δικαιοδοσία του δέν δύναται νά προκαλέσει διάφορη μεταχείριση ἔναντι ἄλλων κρατῶν μελῶν. Τά κράτη μέλη ἐξασφαλίζουν ἰδίως τήν ἰσότητα τῶν ὅρων προσβάσεως καί ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀποθεμάτων πού εὑρίσκονται στά ἐν λόγω ὕδατα σέ ὅλα τά ἁλιευτικά σκάφη ὑπό σημαία ἑνός τῶν κρατῶν μελῶν πού εἶναι νηολογημένα στό ἔδαφος τῆς Κοινότητος.

12 Ὁ κατηγορούμενος, ὑποστηριζόμενος ἐν προκειμένω ἀπό τίς κυβερνήσεις τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου καί τῶν Κάτω Χωρῶν, θεωρεῖ ὅτι τά μέτρα πού ἐλήφθησαν ἀπό τό δασίλειο τῆς Δανίας παραβιάζουν τίς ἀνωτέρω διατάξεις καί εἶναι συνεπῶς ἀσυμβίβαστα πρός τό κοινοτικό δίκαιο. Δέν ἀμφισβητεῖ τό δικαίωμα ἑνός κράτους μέλους, κατά τό χρόνο τῶν σχετικῶν περιστατικῶν, δηλαδή πρό τῆς ἐκπνοῆς τῆς προθεσμίας πού τάσσεται ἀπό τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, νά λαμβάνει μέτρα διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας, ἀλλά θεωρεῖ ὅτι μέτρα, ὅπως τά ἐπίμαχα, ὑπερβαίνουν τήν ἁρμοδιότητα τῶν κρατῶν μελῶν. Ἔστω καί ἄν ὁ καθορισμός ἑνός συνόλου ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων TAC γιά ὁρισμένα εἴδη ἀποτελεῖ ἀναγκαῖο μέτρο διατηρήσεως, δέν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐφαρμογή ἑνός τέτοιου ἀνωτάτου ὁρίου ἁλιευμάτων δάσει ποσοστώσεων ἐπιβαλλομένων ἀπό τό παράκτιο κράτος.

13 Ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ὑποστηρίζει ὅτι ἕνα τέτοιο μέτρο δέν εἶναι νόμιμο, δεδομένου ὅτι θά ἀρκοῦσαν μέτρα μή εἰσάγοντα διακρίσεις γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ ἰδίου ἀποτελέσματος, δηλαδή τοῦ περιορισμοῦ τοῦ συνόλου τῶν ἁλιευμάτων μέχρις ἑνός ὁρισμένου ἀριθμοῦ. Θά ἦταν ἐπί παραδείγματι δυνατό νά ἐπιτραπεῖ στά ἁλιευτικά σκάφη ὅλων τῶν κρατῶν μελῶν νά ἁλιεύουν μέχρις ἐξαντλήσεως τοῦ TAC ἤ νά καθιερωθεῖ ἕνα σύστημα ἀδειῶν προσιτό στούς ἁλιεῖς ὅλων τῶν κρατῶν μελῶν.

14 Ἡ κυβέρνηση τῶν Κάτω Χωρῶν ὑποστηρίζει ὅτι ἡ κατανομή ποσοστώσεων πού διενεργεῖται ἀπό παράκτιο κράτος δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς ἀναγκαῖο μέτρο

προστασίας. Αὐτό ἀποτελεῖ μᾶλλον καθῆκον τοῦ κράτους μέλους τοῦ ὁποίου τήν σημαία φέρει τό πλοῖο, ὁ δέ ἔλεγχος καί ἡ τήρηση τῶν μέτρων αὐτῶν πρέπει ἐπίσης νά ἐξασφαλίζεται ἀπό τό κράτος μέλος τήν σημαία τοῦ ὁποίου φέρει τό πλοῖο.

15 Πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως τοῦ 1972 ὁρίζει ὅτι τό ἀργότερο ἀπό τό ἕκτο ἔτος μετά τήν προσχώρηση, δηλαδή στίς 31 Δεκεμβρίου 1978, τό Συμβούλιο, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς· καθορίζει τούς ὅρους ἀσκήσεως ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων γιά νά ἐξασφαλίσει τήν προστασία τῶν ἁλιευτικῶν ἀποθεμάτων καί τήν διατήρηση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης.

16 Πρέπει ἐπί πλέον νά ὑπομνησθεῖ ὅτι τό Συμβούλιο ἐθέσπισε στήν Χάγη, στίς 3 Νοεμβρίου 1976, ψήφισμα μέ τό ὁποῖο συνεφωνεῖτο ὅτι τά κράτη μέλη, μέ συντονισμένες ἐνέργειες, θά ἐπεξέτειναν ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977 στά 200 μίλια τά ὅρια τῶν ζωνῶν ἁλιείας τους πού περιβάλλουν τίς ἀκτές τῆς Βορείου Θαλάσσης καί τοῦ βορείου Ἀτλαντικοῦ καί ὅτι ἀπό τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας, ἡ ἐκμετάλλευση ἀπό ἁλιευτικά πλοῖα τρίτων χωρῶν τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού εὑρίσκονται ἐντός τῶν ζωνῶν αὐτῶν θά διείπετο ἀπό συμφωνίες μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῶν ἐνδιαφερομένων τρίτων χωρῶν. Κατόπιν τοῦ ψηφίσματος αὐτοῦ, τό βασίλειο τῆς Δανίας προέβη στήν ἐν λόγω ἐπέκταση.

17 Τό Δικαστήριο ἐδέχθη ἐπανειλημμένα ὅτι τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως ἔτασσε νέα μεταβατική περίοδο, κατά τήν ὁποία τό Συμβούλιο ὤφειλε νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα διατηρήσεως. Κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς καί ἐφ' ὅσον τό Συμβούλιο δέν εἶχε ἀσκήσει τήν ἁρμοδιότητά του, ἀπέκειτο στά κράτη μέλη, ὅσον ἀφορᾶ τίς ὑπαγόμενες στήν δικαιοδοσία τους θαλάσσιες ζῶνες, νά λάβουν τά ἀναγκαῖα μέτρα διατηρήσεως, πρός τό κοινό συμφέρον καί τηρώντας τούς κανόνες οὐσίας καί διαδικασίας τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, ἰδίως ἐκείνους τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976.

18 Μέ τό ὡς ἄνω ψήφισμα, τό Συμβούλιο ἐνέκρινε (παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος) δήλωση τῆς Ἐπιτροπῆς πού ἔχει τό ἀκόλουθο περιεχόμενο:

«Ἐν ἀνομονῆ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑπό ἐπεξεργασία κοινοτικῶν μέτρων γιά τήν διατήρηση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, τά κράτη μέλη δέν λαμβάνουν μονομερῶς μέτρα διατηρήσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων.

Πάντως, ἐάν δέν ἐπιτευχθεῖ συμφωνία στά πλαίσια τῶν διεθνῶν ἐπιτροπῶν ἁλιείας γιά τό ἔτος 1977 καί ἐάν κατόπιν δέν καταστεῖ δυνατό νά ληφθοῦν ἀμέσως αὐτοτελῆ κοινοτικά μέτρα, τά κράτη μέλη θά δύνανται νά λάβουν, προληπτικά καί κατά τρόπο μή εἰσάγοντα διακρίσεις, τά κατάλληλα μέτρα γιά τήν ἐξασφάλιση τῆς προστασίας τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού εὑρίσκονται στίς ζῶνες ἁλιείας, οἱ ὁποῖες περιβάλλουν τίς ἀκτές τους.

Πρό τῆς θεσπίσεως τῶν ὡς ἄνω μέτρων, τό ἐνδιαφερόμενο κράτος μέλος ζητεῖ τήν ἔγκριση τῆς Ἐπιτροπῆς, τήν ὁποία ὀφείλει νά συμβουλεύεται καθ' ὅλα τά στάδια τῆς διαδικασίας.

Τέτοια μέτρα πού ἐνδεχομένως θά ἐλαμβάνοντο, δέν προδικάζουν τίς κατευθυντήριες γραμμές πού θά θεσπισθοῦν γιά τήν ἐφαρμογή τῶν διατάξεων κοινοτικοῦ χαρακτῆρος ὅσον ἀφορᾶ τήν διατήρηση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων.»

19 Ἐπί πλέον, κατά τήν σύνοδο τῆς 30ῆς καί 31ης Ἰανουαρίου 1978, τό Συμβούλιο προέβη στήν ἀκόλουθη δήλωση:

«Τό Συμβούλιο ἐνέκρινε τήν ἀνακοίνωση τῆς Ἐπιτροπῆς, κατά τήν ὁποία, ἐλλείψει κοινοῦ συστήματος, ἐθνικά μέτρα δύνανται νά ληφθοῦν μόνον κατά τό μέτρο πού εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιά τήν διατήρηση καί τήν διαχείριση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, δέν εἰσάγουν διακρίσεις, εἶναι σύμφωνα μέ τήν συνθήκη καί λαμβάνονται μετά ἀπό ἔγκριση τῆς Ἐπιτροπῆς.»

20 Τό πρόβλημα πού τίθεται ἐν προκειμένω εἶναι ἄν κατά τήν διάρκεια τῆς μεταβατικῆς περιόδου, κατά τήν ἄσκηση τῆς ἁρμοδιότητός τους ὅσον ἀφορᾶ τήν «διατήρηση καί διαχείριση», τά κράτη μέλη ἠδύναντο ὄχι μόνο νά προβαίνουν στόν καθορισμό ΤΑC γιά ὁρισμένα εἴδη στίς ὑπαγόμενες στήν δικαιοδοσία τους ζῶνες, ἀλλά ἐπί πλέον νά προβαίνουν σέ κατανομή μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν, περιορίζοντας τήν κατανομή αὐτή σέ ὁρισμένα κράτη μέλη.

21 Μέ τήν ἀπόφαση τῆς 14ης Ἰουλίου 1976 (Kramer, ὑποθέσεις 3, 4 καί 6/76, Recueil σ. 1279), τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι ἡ Κοινότης διαθέτει, στό ἐσωτερικό πεδίο, ἐξουσία λήψεως οἱωνδήποτε μέτρων πού ἀποσκοποῦν στήν διατήρηση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης καί πού περιλαμβάνουν τόν καθορισμό ποσοστώσεων ἁλιευμάτων καί τήν κατανομή τους μεταξύ τῶν διαφόρων κρατῶν μελῶν.

22 Πρέπει ἐπίσης νά γίνει δεκτό ὅτι τά κράτη μέλη εἶχαν κατά τήν διάρκεια τῆς μεταβατικῆς περιόδου, ἡ ὁποία ἐξέπνευσε στίς 31 Δεκεμβρίου 1978, τήν ἴδια ἐξουσία καθορισμοῦ καί κατανομῆς τῶν ποσοστώσεων ἐφ' ὅσον τό Συμβούλιο δέν εἶχε ἀσκήσει τήν ἐν λόγω ἁρμοδιότητα. Ἐλλείψει μέτρων ληφθέντων ἐπί κοινῆς βάσεως, τά ὁποῖα θά εἶχαν ἐπιτρέψει τήν ἀνάθεση τῆς εὐθύνης στό κράτος μέλος τοῦ ὁποίου τήν σημαία φέρει τό πλοῖο, τό παράκτιο κράτος εὑρίσκετο στήν πλέον κατάλληλη θέση γιά νά ἐκτιμήσει τά στοιχεῖα πού ἐπιτρέπουν τόν καθορισμό μιᾶς συνολικῆς ποσοστώσεως ἁλιευμάτων γιά τά διάφορα εἴδη καί τήν κατανομή της μεταξύ τῶν διαφόρων κρατῶν μελῶν.

23 Ὅσον ἀφορᾶ τόν καθορισμό τοῦ ΤΑC, δέν ἀμφισβητεῖται ὅτι τό συγκεκριμένο ΤΑC ἦταν σύμφωνο μέ τήν σύσταση τῆς ἐπιτροπῆς πού εἶχε ἱδρυθεῖ ἀπό τήν διεθνή σύμβαση ἁλιείας τοῦ βορειοδυτικοῦ Ἀτλαντικοῦ καί ὅτι συνιστοῦσε πρόσφορο μέτρο διατηρήσεως.

24 Ὅσον ἀφορᾶ τήν κατανομή τοῦ ΤΑC, πρέπει κατ' ἀρχάς νά ὑπομνησθεῖ ὅτι ἡ χορηγηθεῖσα στίς νήσους Φερόε ποσόστωση εἶναι ἀποτέλεσμα, ὅπως συνάγεται ἀπό τόν κανονισμό 1848/78 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 25ης Ἰουλίου 1978 (JO L 211, σ. 6), μιᾶς συμφωνίας-πλαισίου περί ἁλιείας πού ὑπεγράφη μεταξύ τῆς Κοινότητας ἀφ' ἑνός καί τῆς δανικῆς κυβερνήσεως καί τῆς τοπικῆς κυβερνήσεως τῶν νήσων Φερόε ἀφ' ἑτέρου, καί διαβουλεύσεων πού ἐπραγματοποιήθησαν μεταξύ τῶν μερῶν.

25 Τά πλεονεκτήματα πού παρεχωρήθησαν στούς ἁλιεῖς τῶν νήσων αὐτῶν ἦσαν τό ἀντιστάθμισμα τῶν δικαιωμάτων ἁλιείας ἄλλων εἰδῶν πού ἐχορηγήθησαν στούς ἁλιεῖς τῆς Κοινότητος στήν θαλάσσια ζώνη τήν ὑπαγομένη στήν δικαιοδοσία τῶν νήσων Φερόε, ποσοστώσεις τίς ὁποῖες τό Συμβούλιο κατένειμε μεταξύ ὁρισμένων κρατῶν μελῶν στό πλαίσιο τῆς κοινῆς πολιτικῆς, ἰδίως γιά νά ἀντισταθμίσει τήν ἀπώλεια τῆς δυνατότητος ἁλιείας στά ὕδατα τρίτων χωρῶν, ὅπως συνάγεται ἀπό τόν κανονισμό 1846/78 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 25ης Ἰουλίου 1978, (JO L 211, σ. 1).

26 Ἡ διαθέσιμη ποσότης γαρίδων πού περιελάμβανε ἡ συνιστωμένη ποσόστωση ἁλιευμάτων, μετά τήν ἀφαίρεση τοῦ τμήματος πού ἐχορηγεῖτο στίς νήσους Φερόε, δέν ἦταν ἀρκετή γιά νά ἐπιτρέψει κατανομή πού θά ἔδινε σέ κάθε ἐνδιαφερόμενο κράτος μέλος ποσόστωση ἀποδοτικά ἐκμεταλλεύσιμη. Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, ἡ Δανία ἀποφάσισε νά κατανείμει τήν διαθέσιμη ποσόστωση μόνον σέ δύο κράτη μέλη. Ἔτσι, ἐχορήγησε στήν Γροιλανδία, ὅπου ὁ ἐντόπιος πληθυσμός ἐξαρτᾶται ἰδιαιτέρως ἀπό τήν ἁλιεία στά ἐν λόγω ὕδατα, τήν μεγαλύτερη ποσότητα (δηλαδή 15 245 τόννους) καί κατένειμε τό ὑπόλοιπο μεταξύ τῆς Γαλλίας (692 τόννοι) καί τῆς Δανίας (2 900 τόννοι), ἀκολουθώντας τίς προτάσεις περί κατανομῆς γιά τό 1978 πού ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων εἶχε ὑποβάλει στό Συμβούλιο τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1977. Ἐχορήγησε ἔτσι ποσόστωση ἁλιευμάτων μόνον στά κράτη μέλη πού εἶχαν ἀσκήσει τήν ἁλιεία γαρίδας στήν ἐν λόγω ζώνη πρό τοῦ τέλους τοῦ 1976.

27 Σημειωτέον τέλος ὅτι τό σχέδιο τῶν δανικῶν μέτρων εἶχε ὑποβληθεῖ ἐγκαίρως στήν Ἐπιτροπή καί ὅτι ἡ δανική κυβέρνηση εἶχε ζητήσει τήν ἔγκρισή του σύμφωνα μέ τίς ἀπαιτήσεις πού ἀπέρρεαν τότε ἀπό τό ψήφισμα τῆς Χάγης.

28 Ἡ ἀπάντηση στά ὑποβληθέντα ἀπό τό Østre Landsret ἐρωτήματα πρέπει νά ἐπιτρέψει στό ἐθνικό δικαστήριο νά ἀποφανθεῖ ἄν τό δανικό μέτρο πού εἰσήχθη ὑπό τίς ἀνωτέρω περιγραφεῖσες συνθῆκες, εἶναι σύμφωνο πρός τόν κανόνα τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν διακρίσεων πού διατυπώνεται στό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης καί ἐξειδικεύεται στά ἄρθρα 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76.

29 Ἐν ὄψει τῆς ἀπαντήσεως αὐτῆς, πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι ἡ δανική κυβέρνηση εὑρίσκεται ἐνώπιον τῆς ἀνάγκης λήψεως ἑνός προστατευτικοῦ μέτρου πού νά εἶναι συγχρόνως ἀποτελεσματικό καί ἐφαρμόσιμο, ἐντός περιορισμένης θαλασσίας ζώνης ὑπαγομένης στήν ἄμεση ἁρμοδιότητά της. Γιά τόν καθορισμό τοῦ μέτρου αὐτοῦ ἔλαβε ὑπ' ὄψη τίς προτάσεις πού εἶχαν ὑποβληθεῖ τότε ἀπό τήν Ἐπιτροπή γιά τήν συνολική ἔκταση τῶν ὑδάτων πού ὑπήγοντο στήν δικαιοδοσία τῶν κρατῶν μελῶν καί ἐνεπνέοντο ἀπό μία συνολική ἰσορροπία μεταξύ τῶν ἐνδιαφερόντων τῶν ἁλιέων τῶν κρατῶν μελῶν. Ἐτήρησε τήν διαδικασία τῆς προηγουμένης διαβουλεύσεως πού προεβλέπετο στό ψήφισμα τῆς Χάγης.

30 Ἡ ἐξέταση τῆς ἐφαρμοσθείσης μεθόδου καταδεικνύει ὅτι οἱ δανικές ἀρχές προέβησαν στήν κατανομή αὐτή σύμφωνα μέ ἀντικειμενικά κριτήρια, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη ἀφ' ἑνός τίς ἀνάγκες τοῦ παράκτιου πληθυσμοῦ καί ἀφ' ἑτέρου τήν

διατήρηση μιᾶς καταστάσεως πού εἶχε δημιουργηθεῖ προσωρινά στήν ἐν λόγω ζώνη, ἔστω καί ἄν ἡ ἀνακάλυψη καί ἐκμετάλλευση τῆς ἐν λόγω ἁλιευτικῆς ζώνης ἦταν ἀκόμη πρόσφατες.

31 Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές καί λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς νομικῆς καταστάσεως κατά τήν διάρκεια τῆς μεταβατικῆς περιόδου, δέν εἶναι δυνατόν νά θεωρηθεῖ ἡ κατανομή τῆς ποσοστώσεως ἁλιευμάτων πού ἀπορρέει ἀπό τό μέτρο πού ἐλήφθη ἀπό τίς δανικές ἀρχές ὅτι συνιστᾶ διάκριση λόγω ἰθαγενείας, ἀντίθετη πρός τό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης καί πρός τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76.

32 Ἡ ἀπάντηση ἐπομένως στό ὑποβληθέν ἐρώτημα εἶναι ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Κοινότης δέν ἤσκησε τήν ἁρμοδιότητά της ὅσον ἀφορᾶ τήν λήψη μέτρων διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης, ἕνα μέτρο διατηρήσεως καί διαχειρίσεως πού ἐλήφθη ἀπό κράτος μέλος κατά τή διάρκεια τῆς μεταβατικῆς περιόδου πού ἐξέπνευσε στίς 31 Δεκεμβρίου 1978, τό ὁποῖο ἀπεφασίσθη σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού προβλέπεται ἀπό τό ψήφισμα τοῦ Συμβουλίου τῆς Χάγης τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976 καί πού ἀποσκοποῦσε στόν καθορισμό μιᾶς συνολικῆς ποσοστώσεων ἁλιευμάτων, τήν ὁποία κατένειμε μεταξύ ὁρισμένων κρατῶν μελῶν, δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς ἀντίθετο πρός τήν ἀρχή τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν διακρίσεων τοῦ ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης καί τῶν ἄρθρων 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76 ἄν πρόκειται γιά μέτρο διατηρήσεως πού ἀνταπεκρίνετο σέ ἀποδεδειγμένη ἀνάγκη, ἡ ὁποία ὑφίστατο στήν ἐν λόγω ζώνη, καί ἄν τό μέτρο ἐδικαιολογεῖτο ἀπό ἀντικειμενικούς λόγους πού ἀποσκοποῦσαν στήν προστασία τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐνδιαφερομένου παράκτιου πληθυσμοῦ καί στήν διατήρηση μιᾶς καταστάσεως ἡ ὁποία εἶχε δημιουργηθεῖ προσωρινά στήν ἐν λόγω ζώνη.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

33 Τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν οἱ κυβερνήσεις τοῦ βασιλείου τῆς Δανίας, τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, τοῦ βασιλείου τῶν Κάτω Χωρῶν καί τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, καθώς καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, πού κατέθεσαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παροῦσα διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας ἐπί τῶν ἐρωτημάτων πού τοῦ ὑπέβαλε μέ ἔγγραφο τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1981 τό Østre Landsret, ἀποφαίνεται:

«Ἐφ' ὅσον ἡ Κοινότης δέν ἤσκησε τήν ἁρμοδιότητά της ὅσον ἀφορᾶ τήν λήψη μέτρων διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης, ἕνα μέτρο διατηρήσεως καί διαχειρίσεως πού ἐλήφθη ἀπό κράτος μέλος κατά τήν διάρκεια τῆς μεταβατικῆς περιόδου πού ἐξέπνευσε στίς 31 Δεκεμβρίου 1978, τό ὁποῖο ἀπεφασίσθη σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού προβλέπεται ἀπό τό ψήφισμα τοῦ Συμβουλίου τῆς Χάγης τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976 καί πού ἀποσκοποῦσε στόν καθορισμό μιᾶς συνολικῆς ποσοστώσεως ἁλιευμάτων, τήν ὁποία κατένειμε μεταξύ ὁρισμένων κρατῶν μελῶν, δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς ἀντίθετο πρός τήν ἀρχή τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν διακρίσεων τοῦ ἄρθρου 7 τῆς συνθήκης καί τῶν ἄρθρων 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 101/76 ἄν πρόκειται γιά μέτρο διατηρήσεως πού ἀνταπεκρίνετο σέ ἀποδεδειγμένη ἀνάγκη, ἡ ὁποία ὑφίστατο στήν ἐν λόγω ζώνη, καί ἄν τό μέτρο ἐδικαιολογεῖτο ἀπό ἀντικειμενικούς λόγους πού ἀποσκοποῦσαν στήν προστασία τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐνδιαφερομένου παράκτιου πληθυσμοῦ καί στήν διατήρηση μιᾶς καταστάσεως, ἡ ὁποία εἶχε δημιουργηθεῖ προσωρινά στήν ἐν λόγω ζώνη.»

Mertens de Wilmars Pescatore O'Keeffe

Everling Mackenzie Stuart Bosco Koopmans

Ἐδημοσιεύθη σε δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 30 Νοεμβρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς

P. Heim

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars